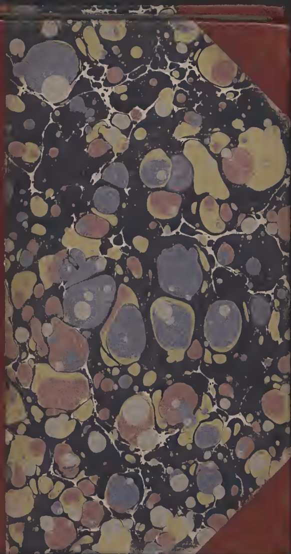
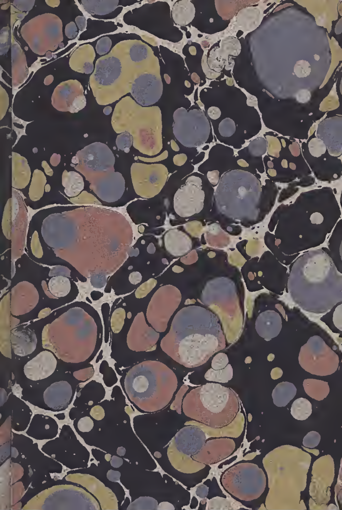

245
Jón

Níutíu og þrír

Hugvekju Sálmar

útaf

Stúrms Hugvekna

1sta Parti

frá Veturnóttum til Lángaføstu og
til visðra tíma

orktir af

Síra Jóni Hjaltalín,
Presti til Breidabólstadar á Skógarstrønd.

Kaupmannahöfn.
Prentadir í S. L. Møllers prentsmidju.
1835.

Peter, Peturs son.

1. Sálmur.

A sídasta Sumardag.

Lagid: Um daudann géf þú, Drottinn! mér.

Upphaf og endir æfi manns Ødru hvørt nálægt heitir, Leid er til dauda lífid hans, Lífs kjørum tídin breytir; Svo sem flugstraumar fossum af Fram 'í eylífdar grunnlaust haf Hún oss farandi fleytir.

2. Slíkt vitnar sérhvørt sólarlag, Serhvør missiris endi, Sem leidir oss nær daudadag, Dag þann snart fyrir hendi, Høfum máské ei hugleidt vér, Né hvørsu lífid skammvint er, Hvad sumars kvøld nú kéndi.

3. O, ad sú hugsun: æfin þver, Oss vísa gjøra nædi, Svo ad forsjálir vøndum vér Vort líf, en heims flárædi Vørumst, ad blindni ecki í Eydum gálausir lífi því, Sem veikt og vallt er bædi.

4. O Guð! þín mildi', en ei vor dáð, Er það og líknin mesta, Að fyrir laungu lífs vors þráð Létstu ei sundur bresta; Hvørnig gétum vér þackað þér, Þetta sumar oss vægðir hér, Og léntir lidsemd besta.

5. Frá vorum hrærðu hjørtum þú, Herra! auðmjúkt þackläti Meðtak í Jesú nafni nú, Náð þín vor brot uppræti. Æ, á komanda vetri vér Vongóðir enn oss selum þér, Umsjón þín að oss gæti!

6. Hjá þér vér leitum hælis nú, Hjástoð þín oss umvefur, Á það vér setjum alla trú, Oss Jesús friðkeypt hefur. Leið oss blessaða út og inn, Inntil þess dýrðar føgnuð þinn Oss þú um eylífð géfur!

2. Sálmur.

Á fyrsta Vetrardag.

Lagið: Frið veit þú voru landi.

Aldrei vort ástand yrði Óttaligra hér jørðu á, Enn ef vor ønd ei þyrdi Að vona uppá Guðs forsjá; O hvað hvør syndasekur Sárkvíða mætti hér Tíð þeirri', er nálgast tekur, Ef

treysta ei mætti þér, Vor Guð! sem lýð þinn leiðir, Lífsins blessandi hag, Og veg vorn allan greiðir Eins' nótt sem bjartann dag.

2. Enn það oss alla gleður, Orsak þakklæti, von og trú, Að vér ánægju meður Umsjón þinni oss meigum nú Fela, Guð Faðir bestur, Fríir við synd af náð; Aðgjætslu ei þann brestur, Er þinni treystir dáð; Oss hönd þín útryckt gétur Af allri neyð og pín, Og annast enn í vetur, Aldrei þinn máttur dvín.

3. Að sönnu óttast meigum Ymsar freistíngar, neyð og stríð, Er kannské mæta eigum Á nú komandi vetrar-tíð; Samt látum sízt hugfallast, Sízt efum Drottins ráð, Vort traust skal heldur hallast Að hans forsjón og náð, Fyrir hann fram vér berum Fúsir, hvörs þurfum við, Þarum svo vissir verum, Veitir hann styrk og lið.

4. Oss þó í vetur ætti Upprenna dymmleit bananótt, Vér þinni vernd og mætti, Vor Guð! treystum með sinnið rótt; Hvað oss að höndum kémur, Helzt fyrir bestu er; Vér því oss felum fremur, Faðir trúr! einum þér; Geymi önd, líf, eign, aðsetur, Oss forða synd og

neyd, Byrjadann blessa vetur, Blessa oss lif og deyd!

3. Sálmur.

Lagid: O Gud! sem geymir Israel.

Ad gladir sjáum endíng dags, Og væntum hins ad morgni strax, Hvílikt ávøxtur þægur er, Pess traustis á Drottni høfum vér.

2. Vora hann mædu veit og størf, Vora hann lika bætir þørf, Til þrautaléttirs þarmed hann Pau bestu medøl velja kann.

3. Hvørnin kann vera hagur manns Hulinn alvitsku Skaparans? Fyrst ad mindadi manninn hann, Manns ástand gløggvast þeckja kann.

4. Vid hans forsjón, sem vídt umsér, Veldid sameinád gudligt er, Hans þvi bendíngu hlýda má Himni og jørdu sérhvad á.

5. Hvad gétur framar hug vorn stillt, Hvad betur hjartad gledi fyllt, Enn þad, ad eylif vitum vér Vitska Guds nád og magtin er?

6. Hønum vorn felum hag og rád, Hans vorumst af oss brjóta nád, Asetníng geymum ætíd þann, Ad óttast Gud og vona' á hann.

7. Ef vorir bregðast vinir hér, Vinur trúfastur Drottinn er, Ef dregur fyrir yndis-sól, Er hann vort ljós og besta skjól.

8. Ef háskinn kríngja um oss kann, Einka verndari þá er hann, Nær líkams veiki lýja má, Læknari bestur Guð er þá.

9. Ef dauðinn að oss dapur fer, Drottinn vort líf og kraptur er, Trygð hans ei bregðst, þó tvinnist neyð, Treystum hønum í lífi' og deyð.

10. Þannig vér endum þennann dag, Þér felum, Guð! vorn allann hag, Lát oss til æru lifa þér! Leið svo í dýrð, nær æfin þver!

4. Sálmur.

Lagið: Faðir vor! sem á himnum ert.

Ef morgundagsins vegi vér Veikhuga kvíðum, slíkt þá skér, Af því að Kristí krafa sú: Krossinn bera með saumri trú, Og hans fótspora fylgja leið, Fellur oss þúngt um æfiskeið.

2. Án fyrirhafnar ei þó mann Aflar féssjóðs, né geymir hann; Og því skyldum vér undrast þá, Þó erfiðt þyki farsæld ná? Eður er minni mæða við Mannvondskunnar enn dygða sið?

3. Ef samanbera vildum vær Verdlaun þau góð, sem dygdin fær, Vid ánaud, kvøl og óró þá, Er glæpaþrællinn líða má, Sæum vér brátt, hvad betra er Braut mannkosta ad feta hér.

4. Pyki hérvistar þrautin straung, Pyki vegferdar mædan laung, Hugleidum hvílíkt kvalakíf-Kostadi Jesú sál og líf, Ad hann oss feingi afrekad Eylífrar dýrdar sælustad.

5. O Jesú! lengur ecki hér Endurleyst børn þín skulum vér Um þad kvarta, ad þúng sé þraut, Pinna bodorda ad feta braut; Vér viljum gladir veginn þinn Vongódir þræda hvørt eitt sinn.

6. Oss skal þar eckért fæla frá, Farsæld himnanna stunda' ad ná; Vor hrygdar remma hvad er nú, Hjá þeirri beiskju', er affaupst þú, Øll þjáníng, fátækt, eymd og pín, Er lítilsverd hjá kvølum þín.

7. Hvad laung og straung sem heims er neyd, Hún linnir þó med vorum deyd; Hann oss fríar vid hrygd og grand, Heimleidir í vort føðurland; Umbunar strídid endad þá Endalaus rósemd himnum á.

5. Sálmur.

Lágid: Kom Andi heilagi!

Er þannig ástand manns Amedan hjarir, Ad rósemd endar hans Opt fyrr enn varir.

2. Vareygdin vísðust því Vorn er mót hættum, Hana vér heimi í Helzt stunda ættum.

3. Heimur er audgur af Illum tálsnørum, Hvor þeim ei gaum ad gaf, Ginnist óvørum.

4. Hvad opt holds-fýsnin flá, Fegirnd, heims sæla, Vor hjørtu vareygd frá Villa og tæla.

5. Umsorg, er aldrei svaf, Omak, starfs-raunin, Orósemd eina gaf I erfidislaunin.

6. Opt þaraf ángrumst vér, Ad Gud oss leidir Hdruvís, enn þess hér Oskin vor beidir.

7. En þegar allt oss hjá Ad óskum gengur, Andligu efnin þá Ei rækjast lengur.

8. O! gjætum ad oss vér! Æfin burtreykar, Hvikult vort hjartad er, Hægliga skeikar.

9. Verjumst heims vélum mót, Varliga førum, Svo vorn ei festum fót I freistíngasnørum!

10. O Gud! oss ebl þú vel Illu hjásneida, Lát ei heims vondsku vél I villu' oss leida!

11. Fyrir þinn Son oss send Sálar heill

frída, Hættum burt vondum vend, Vel lát oss stríða!

12. En nær andstreymis kíf Vort enda hlýtur, Innleið oss í það líf, Sem aldrei þrýtur!

6. Sálmur.

Lagið: Meðan Jesús það mæla var.

Vér kvørtum yfir þrávalt þeim Þreyngíngum, er oss sækja heim; En, er vor neyð svo þúng og þrá, Það hún verðskuldi møglun þá? Gjætum þá þeirrar gleði vér, Sem Guð oss einatt veitir hér, Og óforþénud þarmeð er.

2. Hvørt minnumst vér, þá mæðan slær, Meðbræðra vorra, þeim eð nær Hørmúngin gengur, hér svo við Hafa að berjast lífs um mið: Fátækt, ofsóknir, forakt, sótt, Og fegnir mundu kjørum skjótt Við oss skipta og fagna fljótt?

3. Hvað er vor þjáníng heimi í, Hjá kvalræði að reikna því, Sem Krists postular lífs um leið Liðu? hvað það hjá þeirri neyð, Er hann píndur á hørðum kross Hlaut að líða, svo feingi oss Afrekað dýrðar eylíft hnoss?

4. Sú íllgjørð, er oss ángra kann, Enn-

þá sárara kvaldi hann; Þann bikar, sem á bergjum vér, Í botn hann súpa mátti hér; Hans ángist er oss yfrid greid Upphvatníng, svo í hvørri neyd Auægdir setum líssins leid.

5. Ef oss heimsækja fátækt ser, Frelsarinn hana reyndi hér; Lídum vér ossókn, last og neyd, Leid hann slíkt fram ad sínum deyd; Vina missir ef vill oss þjá, Vinirnir hønum snérust frá, Hans sál nær mest á huggun lá.

6. Betri kjara enn hafdi hann, Hvørninn syndarinn vænta kann? Þarsyrir lída þreytumst sízt, Því sorgin loks í gledi snýst; Finnist oss mædu lángsom leid, Lítum hvad fagraun sigur beid Sjálfur Jesús í sínum deyd.

7. Þegar oss mædir þúngur kross, Þad skal, ó Drottinn! gledja oss, Ad vér vitum þín eylíf nád Eykur vort þol og gésur dád; Verkadu oss þinn vilja hjá, Vardveit þolleysis møgli frá, Og géf oss himna gledi fá!

7. Sálmur.

Lagid: Kom Skapari, heilagi Andi!

Hvørn þánka oss í hjartad inn Hugleidíng

þeßi gefur ný: Máské eg nú í sídsta sinn Sæng mína leggist nidur í.

2. Um þetta hyxa eflaust ber, Oss þartil bendir náttúran; Alteins og blómstur erum vér, Er falla skjótt og visna kann.

3. Otal tilfelli eru víst, Sem æfi mannsins géta stytt; Med visdu sérhvør vorra sizt Veit þó, hvørt af þeim fær hann hitt.

4. Eitt spor misstígid, eitt ófall, Einn kaldur dryckur, neisti, ský, Gétur, þá sídsta kémur kall, Kastad oss dauda skautid í.

5. Enginn dags morgun mæla kann: Madur í dag þú andast sizt, Og eckért kvøld, ad eigi hann Aptur ad morgni lífid víst.

6. Enginn veit, hvørt hann vinum hjá Verdur, þá daudans heyrir kall, Hvørt ríkur, snaudur fellur frá, Med fleirum, eda einsamall.

7. Ef þeßi kvøldbæn yrdi hér Ockar sídasta jördu á; Erum vel búnir undir vér Ad kvedja heim og deya þá?

8. Vor Gud! oss alla uppvek þú, Ad vér skodum hvad valt er líf; Lát oss med bæn og blídri trú Befala oss í þína hlíf.

9. Máské nú sídarst hér í heim Hýra vini

oss audnist sjá, Þess fremur unna oss ber þeim, Og gæta skyldu rétt vid þá.

10. Máské þessa dags mæda vor Megi hin sídsta verda' í heim, Þess fúsari þau fetum spor, Og fögnum rauna endir þeim.

11. Nær sem Gud vill vort linni líf, Ljúfir vér förum heimi af, Vora sál felum hans í hlíf, Sem hana fyrri skóp og gaf.

8. Sálmur.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Vorrar náttúru veiki, Vottur er þad hún hvílast þarf; Er þad manns eginleiki, Ad hann lýist vid dagsins starf; Mædan fljótt Þolid þreytir, Þessu nótt Vel umbreytir, Nýann þrótt Næturhvíldin veitir.

2. En á himnum aldregi Endast sýslanir himneskar, Utvaldir þreytast eigi, Enginn vanmáttur merkist þar; Þrátt heims dvöl Þróar leida, Þar ei böl Frid kann eyda, Og eingin kvöl Anægjunni sneyda.

3. Heimsins náttmyrkur meiga Menn leida villuslódir á, En himinbúar eiga Aldrei ad

reyna hættu þá. Guðs nálægð Ljós þeim géfur, Ljóma nægð Pá umvefur, Yndisfrægð Engann skort par hefur.

4. Nær um jörð nóttin breidist, Náttúru-prýdin hverfur öll, En ljóminn aldrei eydist Í himins paradísar höll; Par má fá Fremd marg-falda, Finna' og sjá Guðs útvalda, Gudi hjá Glada' um aldir alda.

5. Opt vill uggleysis myrkur Á jördu blinda vora sál, Innri vor eydist styrkur, Illar ginn-íngar brugga tál; En deyfd frá Frelstur andi Fegru á Dýrdarlandi Krýnist þá Krapli' í sælustandi.

6. Heimsins-náttmyrkur mála Mynd daud-ans oss nær sofum á, Og sýna' ad vor sála Í leiguhreysi byggir þá; En í bygd Eingla frem-ur Engin hrygd, Daudans kémur, Sótt og stygd Sér þar stad ei nemur.

7. Engin nótt, óró, mæda, Né ímynd daudans nein þar sést, Uppfylling allra gjæda Útvalda Drottins gledur best; Í þad hús Von-in vendi, Vor sál fús, Svo þar lendi, Einn Jesús Oss þar nád tilsendi!

9. Sálmur.

Lagid: Sá frjáls við lögmál fæddur er.

Með oss tilgángur Guðs er sá, Vér gjætum hlýdt hans vilja, Og meðöl valid þartil þá Pau, sem að best má skilja.

2. En hvað oftídum hegdun manns, Er heita dygdug ætti, Skeikar af vilja Skaparans, Skyldt er hvör vel aðgjætti.

3. Hvað opt veljum vér hluti þá, Sem helzt þó forðast ættum; En höfum andstygð hinum á, Hvörja þó elska mættum!

4. Fyrir metorð og fjársafn þrátt Frá oss Guðs ótta rydjum, Eru slíkt Guðir, opt sem dátt Aðhyllumst og tilbiðjum.

5. O hvað ráð Guðs er ráðum manns Raunar ólíkt í flestu! Ráð svo vel framgengt verði hans, Velur hann meðöl bestu.

6. Hann lætur þrávalt þurrann staf Pétt-gróin blómstur færa, Hann leiðir strauma hellu af, Sem hóp manns endurnæra.

7. Hans speki skín í allri átt! Á haustin blóm afdetta, Að vori komnu aptur brátt Ylmandi, ný uppspretta.

8. O! hvad madur, sá mannvit kaus, Margt sér á førnum vegi! Þar þó heimskingiun þánkalaus Þessa neins gjætir eigi.

9. Hvílíkann vísdóm má hvør mann Merkja og yfirvega, Á tilfellum, sem hitta hann, Og hnegjast undarliga.

10. Jóseph selst, svo hann leggi lid Lýdum í húngri nauda; Hafsboin Ísraels fólki frid Fær, en Egyptskum dauda.

11. O Gud! þitt verk og vitska ber Vottinn hátignarinnar; Vaki í sálum vorum hér Vís minníng stjórnar þinnar!

12. Lát oss þad skilja vel ávalt, Og vid þad trúna festa: Ad hvad þú gjørir, gott er allt, Og greidist oss til besta.

10. Sálmur.

Lagid: Nú lid eg, Gud! þú nádir mig.

Ottinn á Drottni innrætt fær Anægju og traust þér, sál mín kjær! Vid þann sannleika helzt þér haldt: Herrarn í miskun gjørir allt; Ef lífs þig mædir hrygdin hord, Huxadu þá um þessa

jørd, Algjørda rósemd ecki hér Akvardad hefir Drottinn þér.

2. Spyr þú Gud ecki: hví ad hann Hag þinn myndadi þvílíkann? Skaparanum því skyldt ei er Skil fyrir verk sín standa þér; Lát þad nægja: hann ljúfann átt, Líknsaman Fødur dag og nátt; Þúsundføld gjædska þeink ad hans Packlæti krefur syndugs manns.

3. Ef hag álítur æfi nú Ofullkomnari, enn vildir þú, Hugsa þá til, í himnarann Huggun ædri þér geymir hann; Hann sem frækornid frjófgar ørt, Fleygann orm gétur moldar gjørt: Mun hann ei unna manni ad ná Meiri fullkomnan sídar þá?

4. Hann markar stjørnum lagda leid, Líka afmældi sólar-skeid, Allt þad skapada yfrid nett Í eina kédju tengdi rétt; Rádgódur þeckir raunir manns, Reiddu þig því á dásemd hans; Øll Guds rádstøfun yfir þér Æ til farsældar stilud er.

5. Allann Guds tilgáng ecki þú Í þessum heimi skilur nú, En hans forsjónar áform hér Eylífdin gløggvast sýnir þér; Dæmdu varliga um Drottins rád, Dýra hans nægja lát

þér náð; Hann oss trú rétta haldi við, Himneskann síðan géfi frið!

11. Sálmur.

Lagið: Syrgjum vér ei sáluga bræður.

O, hvað ástand manns í heims mæðum Mismunar frá eylífðar gjæðum; Um þann sannleik sannfærdir heitum; Samt þess æðra minna vér leitum.

2. Víst er oss að vér burtu líðum; Velkjunst þó í umbrotum tíðum, Einsog engin eylífð til væri, Og oss jafnan lifa hér bæri.

3. Þessu veldur: það vér án vafa Þeinkjum lángt bil enn fram til grafar, Ímynd fylgir óskin sú nærri, Að eylífð og dómur sé fjærri.

4. Ungdóms blómstur, heilbrygðis hagur Hugann villa, þar þó hvør dagur Nær og nær oss flytur á foldu Folnan vorri og rotnan í moldu.

5. Oteljandi tíma vorn stytta Tilfellin, sem gjöra oss hitta; Einnig svefn og ydjulaus vaka Æ(r)in part af lífinu taka.

6. Huxum til þess: hérvistin líður; Hugleið-

um: vor eylífdin bídur; Gudræknir því vort líf hér vøndum, Vor er daudi snart fyrir høndum.

7. O Gud! virdstu oss þad innræta, Ad vér kynnum þessa vel gjæta, Heim lát ei né hag mædu-kissins Hindra oss ad keppa til líssins.

8. Sálu vora sjón láttu festa A sælu dýrdar, er ei mun bresta, Kappsamir og fúsir svo fetum Feril dygda eins og best gétum.

9. Lokssins þegar linnir heims mædum, Líf í sælu géf oss á hædum, Þar í fridar gnægdum fullgladir Gøsgum vér þig, ástríki Fadir!

12. Sálmur.

Lagid: Mildi Jesú! eg minnist nú.

Skír stjórnar merki Skaparans Skodast á hvørjum degi, Blind mega augu heita hans Hvør þau medkénnir eigi; Gud fyrir øllu sjálfur sér, Satt hans forsjónar merki ber Hvørt strá á vorum vegi.

2. En mannsins líf þó ædstu ber Yfirburdi, þess sjáum; Í augum Drottins dýrt þad er,

Daglig þess merki fáum; Hans verndar forsjón vegu manns; Veitir og ørlát gjædskan hans Allt gott, hvørs njóta náum.

3. Hvør einn má segja: hann mitt líf Hér leidir, verndar, nærir, Forléti mig hans fødurhlíf, Forgenginn strax eg væri; Sérhvør vidauki æfi þá Yrdi mér straff, ef Guds forsjá Mig ei á ørmum bæri.

4. Mig øll náttúran minnir á Míns Guds umsjón at trúa; Eg gledst, af því mér audnast má Undir hans veldi búa; Milliónа lít eg mørg þúsund, Menn, dýr, fugla og orma' í grund, Gud fædir þenna grúa.

5. Mér er stór nád: eg má hans á Mátt og hjálp traustid setja; Ad hønd hans styttast ecki má Upp skal von mína hvetja; Hann veit nóg rád ad hjálpa mér, Hønum þjóna og trúa hér Eg læt mig eckért letja.

6. Hann er alvitur, hann því sér Hjálp nær mig vantar sína; Hann er réttlátur, hann því mér Hjartans trygd launar mína; Hann er eylífur, hann því rád Hefir jafnan ad veita nád, Eins kann hans ást ei dvína.

7. Lof sé þér, Gud! sem létst oss sjá Líkn

þína þúsundfalda; Geymi oss dygða götu á Guðdómshönd þín alvalda, Svo í hlýðninni þjónum þér, Og þín börn heitum allir vér Nú og um aldir alda!

13. Sálmur.

Lagið: Faðir á himna hæð.

Vart finnst svo vondur mann Velgjörð ei hræri þann, Hún málllaus dýrin hvetur Til hlýðni, og mýkt gétur.

2. En synda þrællinn þver Þó lætur Guðs ei sér Velgjörðir, né vidleitni, Venda frá illri breytni.

3. Hann þiggur hönum af Hans næríng, sem hann gaf: Jörð, sól, ljós, gnóttir gjæða, Sem gleðja hann og fæða.

4. Þó er svo hrekkvís hann Að hata Gjafarann, Og lætur líkn hans eigi Sig leiða' af glæpa vegi.

5. Ó sál aðgjættu mín! Er hér ei lýsíng þín? Hefir Guðs gjæðskan blíða Gjört þig fúsari að hlýða?

6. Vegúr og verk þín hér Vitna á móti

þér, Náð Guðs, sem gott allt géfur, Með glæp þú launað hefur.

7. Hér mørg þér heill aðsnýr, Hann þér og dýrð tilbýr, Packlæti' og elsku þína Þú vill hann skulir sýna.

8. Náð Guðs, sem ørlát er, Aldrei því launa hér Með þverúð, þú svo hreppir Púngt straff, en ást hans sleppir.

9. Æ Drottinn! oss forlát, Að vér með litlri gát Velgjørðir þínar þáðum, Og þitt ráð tíðt forsmáðum.

10. Fyrir vanþøck, sem vér Veitum opt, Drottinn! þér, Ei lát uppþorna og dvína Ørlætis strauma þína.

11. Packlátt oss géfðu géð, Guðrækna hlýðni með, Svo vér þíns vilja leitum, Og verðugir sælu heitum!

14. Sálmur.

Lagið: Lífsreglur hollar heyri menn.

O, hvað í blindni eg hef þrátt Anað fram, Drottinn minn! Og undan girnda abli mátt Andvarpa margt eitt sinn; Aðgjæta hag minn

hefd' eg átt Og helgann vilja þinn, En holdsins gleymdi heimska brátt, Háska þeim nú sem finn.

2. Þó lucku finda eg litla af Lastanna æfíng' hér, Opt svo skynsemin sálar svaf, Samt hennar vænti eg mér; Medlætis heims, er hættu gaf, Hjartad mitt æskti sér, Svo nær í botnlaust hrygdarhaf Hafd' eg steypt, sál mín! þér.

3. O, ad kvølds þessa ørsi stund Upp til þess hug og sál, Ad yfirgéfa á alla lund Ill-gjørda sporin hál! Fyrr enn eg nætur festi blund Flýa skal heimsins tál; Herra! þinn nádar hreppa fund Hjartanu þykir mál.

4. Lát mig adgjæta': ad øll þín nád, Øll heill og velferd mín, Flýtur þaraf, ad eg med dád Øll geymi bodin þín, En lasta eydir limsku rád Lucku og bruggar pín, Og heims farsælð-in hættu fjád Hverfur og brádum dvín.

5. En þeim gudhrædda gengur flest Til gjæfu ár og síd, Sem tré á vatnabøckum best Blómgast hann sína tíd; Hønd Guds því yfir hønum sést, Hans varir minníng fríd, Launin dygdanna fær sér fest, Fullsæll, nær endar stríd.

6. O Gud! nær hér ad gjæti eg stilt, Gledst

eg med sjálfum mér; Lotníng' heilagri hjartad fyllt Heita þá ósk framber: Lát mig svo vera sem þú vilt, Sjálfur mig styrktu hér, Ad mig ei fái vondskan villt, Né vélad burt frá þér.

7. En nær fallhættum ferli á Fótur minn rasa kann, Vorkéndu mínum veikleik þá, Vidréttu aptur hann; Mitt brothætt dupt í mildi' ásjá, Medan dvelst heims í rann, Lát svo kórónu lífsins fá, Ljósinu umgyrdtann!

15. Sálmur.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Nær sól og allann himins her Hér lít eg fyrir augum mér, Hura eg: stór er Herra sá, Hvør alla tilbjó dásemd þá.

2. Sól og stjørnum hann setti leid, Sitt hvørjum hnøtt af-mældi skeid; Ó! hvad skyldt er eg heidri hann, Hvørs almátt eg svo stórann fann.

3. Hvørt gét eg augum horft svo med, Hans ad ei nálægd fái séd, Himin, jørd, sjórinn herma mér, Ad hans guddómligt veldid er.

4. Sólina dagsljós setti hann, Svo um nótt

6. Sannmikil furða sýnist mér, Að svo stór herra sem hann er, Minnast vill duptsins moldar þá, Mannsins synduga jörðu á.

7. Enn meiri furðu eykur mér, Að hann lét Son sinn pínast hér; Þaraf sé eg að sálin manns Sé dýr metin í augsýn hans.

8. Ó Guð! nær fyrir augum mín Eg sé dásemdar verkin þín, Mig lát undireins minnast á Minn breiskleika, og blygðast þá.

9. Þegar mitt hjarta hrokar sér, Hátign þína þá sýn þú mér, Nær traustið veiklast, veit mér þá Vel þíns almættis jafnan gá!

10. Mín nær synd freistar, mér þá sýn, Maktin hvað háleit, Guð! er þín; Kærleiki minn ef kólnar, þá, Kærleiks-verk þín mig minntu á.

11. Hvað eg sé jörð og himni á, Hvetji mig lotníng þér að tjá, Svo eg tilreiði sjálfan mig, Að sjá í dýrð um eylífð þig.

16. Sálmur.

Lagið: Alteins og blómstrið eina.

Hvað er manns líf í heimi? Haf eitt það kallast má; Er sem á öldum sveimi Vort

ástand til og frá; Pó hvíldar þrátt osß leit- um, Pessi ei stødug finnst; Nýtt hlaup þrá- lega þreytum, Pegar osß varir minst.

2. Sá heimur, hvørn ad sáum, Híngad nær fæddumst vér, Er hartnær, ef þess gáum, Ecki til fremur hér; Nýar persónur prýda Mátsíd skodunar enn, Og búast burt ad lída Brádlega aptur senn.

3. Nær eitt fæst, annad þrýtur, Ei margt hér leingi stód; Ef audlegd ad osß flýtur, Opt þverrar heilsan gód; Ef lærdóm ødlast gétum, Ydnina hindrar starf; Séum vér mjøg í met- um, Mann-øfund hrædast þarf.

4. A vøltum allt er fæti, Umskiptist rétt á misß: Happ, kvídi, harmur, kæti, Hatur, ást, lucka, slis, Von, ótti, vellyst, mæda; Valla því treysta ber Hagsældum heimsins gæda; Hverfult allt stundlegt er.

5. Fyrst allt í heimi hættum Hégóminn tómur er, Vér hann ei elska ættum, Og med því fríum vér Osß frá andstreymi hørdu, En hófi brúkum med, Hvad osß er hér á jørdu Til happs og nota léd.

6. Heims gæda hverfull flótti Hjartad vort

þá ei fær Sturlad, né annar ótti, Anægdir lifum vær; Vér horfum upp til hæda, Hvar einginn finnast kann Umbreytíng, ótti, mæda, Oss géf, Gud! bústad þann!

17. Sálmur.

Lagid: Herra Gud í himnaríki!

Mig til ad losa mest vid heim, Medal eg bezta þecki, Ad eg feli mig Fødur þeim, Hvørs forsjón sefur ecki.

2. Hans mér útryckja høndin kann Ur háska, nær mig vefur, Veitt gétur líka hvad eitt hann, Hvørs líffins þørfin krefur.

3. Jeg tapa aungvu, traust þó á Trygd hans og miskun festi; Mér gétur hjálpad mildur sá, Manna hjálp øll þó bresti.

4. I von ókvídinn vilja hans Vil eg mig undirkasta; Hans blessud stjórn um hagi manns Hefir tilgáng vísasta.

5. Þó vart eg þecki veginn þann, Sem vill hann mig hér leida, Anægdur feta eg skal hann, Og á hans nád mig reida.

6. O Gud! því skyldi ei ønd mín sig Af-

henda þér hvört sinni; Hvad þarf eg óttast helzt, ef mig Hefir í umsjón þinni.

7. A medan sjálfur meinti eg Mínum ad ráda kjörum, Fór eg þrávalt á villu veg, Vard hætt vid slisa-förum.

8. O! hvörsu framar eg verd þá Ohultur, nær þú rædur, Vodi einginn lífs vegum á Verdur ønd minni skædur.

9. Vil og ótta, sem veikir mig, Vil eg því gladur sleppa, Og treysta, Drottinn! uppá þig! Afram svo veginn keppa.

10. I lotníng djúpri lít eg hér Leidslu forsjónar þinnar, Og fel ánægdur einum þér Øll kjør vegferdar minnar.

18. Sálmur.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Skyldt er lof þeim Gudi gjalda, Gód hvørs hønd mig leiddi hér, Og ljós dagsins lét margfalda Lífsins hagsæld færa mér; Því þó æfin hér í heim Hafi jafnan rauna-keim; Samt má dagur serhvør heita Sérleg blessan Guds háleita.

2. Hvad eru þessa heimsins gædi? Hvad velgeingni makt og féd? Ei þau sálar ofla nædi, Ef mig vantar rósamt géd; Sek ef klagar samvizkan, Sízt farsældar nýtur mann; Af því hefndin ógudlega Offækir á marga vega.

3. Mér skulu gædin minnstu nægja, Minn sem Drottinn senda vill, Kjørum mædu kann þad hægja, Klagi mig ei syndin ill; Vissa mín um vingan hans, Von um sælu himna ranns, Géfur mér þá gledi nýta, Sem góz vid heims eg vil ei býta.

4. Skort þó reyni, skírt má kæta, Ad skal eg nægtir sídar fá; Þó eg forsmán megi mæta, Mig von heiduis gledur þá; Þó mig mæda þjái hørd, Þessi borgast lífs á jørd; Veg Guds hulinn þó ei þecki, Þá dylst hann mér sídar ecki.

5. Eingin heims því mæda megnar Mína ad skérda von og trú; Eg hefi saman allar vegnar Eymdir lífs og raunir nú, Mót rósemi hjartans hér, Hvørja dygdin géfur mér; Og finn víst hún vorum mædum Vegur meira, full af gædum.

6. Þér, minn Gud! eg þacka af hjarta Þessa tíd, er veittir mér; Lát mig daga-ljósid

bjarta Lofs til brúka jafnan þér, Líka hugsa hérum nú, Hvartil lífid gafst mér þú, Eg svo vilja eptir þínum Eydi stundum lífsins mínum.

19. Sálmur.

Lagid: Jesus Kristur á krossi var.

Mína skyldu ad minnast á Mér ber sem fleirum, og þarhjá Þá hindrun læra ad þeckja, Sem mig dygdanna ferli frá Fælir og opt vill bleckja.

2. Pessi hindrun mitt hjartad er, Hvørs girnd ad sigra erfidt hér Veitir veikleika mínum; Af því þad stóran breiskleik ber Blindt mjøg í óskum sínum.

3. Fullfærann opt eg met minn mátt, Mínar girndir ad sigra brátt; En fyrr enn ad eg gætti, Oslida borinn eg vard þrátt Af þeirra vonzku mætti.

4. Aptur eg sama óvin sá Aleingdar mér, og hugdist þá Vinna med vareygd sanna; En fyrr enn vardi fastur lá J fjotrum girninganna.

5. O! hvørsu blygdast eg hérvid, Af því

minn lífs-og sálar frid Mist hefdi' eg mér úr høndum, Hefdi ei Jesús lagt mér lid, Og leyst úr daudans bøndum.

6. Þenna hjálprædis høfund minn Heidra vil eg, því skyldt þad finn, En þó stríd kosta eigi; Eg veit mér styrk hann sendir sinn, Ad sigur ødlast megi.

7. Eg hefi mikid unnid þá, Er eg minn veikleik þeckja má, Og Guds hjálp girnist blída; Mig hans álíta mun ásjá, Mér géfa krapt ad strída.

8. Jesús sjálfur til freistni fann, Freistínga máttinn þéckir hann, Og strídsins ørdugleika; Vorkénna mun hann veikleikann, Og vægja nær eg skeika.

9. Kéndu ad þeckja, minn Gud! mér Minn veikleika, en treysta þér, Og vissu ødlast sanna: Ad vís þín hjálp mér veikum er Í voda freistínganna.

10. Hjálp mér ad strída heims um leid, Hjálp mér ad sigra alla neyd, Og hnossi eptir képpa; Hjálp mér, þá lídur lífsins skeid, Lífsins kórónu hreppa.

20. Sálmur.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Vort líf er dásemd vors Guds hærsta, Vor tíd er merki gæzku hans; En athøfn vor er ógyld nærsta, Eckért gott býr í holdi manns; Svo opt hans bod ei héldum hér, Hofum forbrotid lífid vér.

2. Er ecki tíminn, ofs Gud géfur, Ometanleg ein velgjørd þá? O! hvad hann dregid undan hefur Ofs í fordæmíng nidur slá, En léd ofs til ad ydrast frest, Aptur svo vøndum lífid bezt!

3. Hvílíkt gáleysi er: ad eyda Til illra glæpa sinni tíd, Og von sig sjálfann sælu sneida, Sem er Guds barna umbun fríd; O! sú fásinna er svell og stíf, Ad setja í vogun eylíft líf.

4. Hverr dagur af ofs metast mætti Miklu dýrari enn gimsteinn klár, Og hvor tøpud stund teljast ætti Tjón stærra, enn missir gulls og fjár; En vor ástundan ár og síd Er: mest ad spilla vorri tíd.

5. Skulum vér lífi leingur eyda, Lífs þó

adgæta orsök sízt? Eigum vér sjálfa oss ad sneida Allri nytsemi tímans víst? A ecki þessi enn nú stund. Ad vekja vora dofnu lund?

6. O! vek oss, Gud! svo ecki leidum Yfir oss snöggva fordæmíng; Veit hjálp, ad vel med váreygd sneidum Hjá villu, sem er allt í kríng, Og búumst vid: ad þá og þá Þú munir kalla oss hér frá.

7. Lát oss varbúna, ó Gud! eigi Innkallast fyrir dóminn þinn; En géf á hvørjum æfidegi Ástundum vísdóm þann hvørt sinn: Ad lifa rétt, sem ord þitt tér, Utför góda svo fáum vér.

21. Sálmur.

Lagid: G.f þinni Kristni gódan frid.

Ad morgni dags þá augum vér Uppljúkum til ad vaka, Til þeirrar stundar hugsum hér, Nær helid vill oss blaka, Og þau í dauda dapraft taka.

2. Sá úngi hugsar: því med þeim Þánka skal eg mig hryggja? Eg er nýkominn inn í

heim; En, madur! gjør ad hyggja: Margur úngur lík má liggja.

3. Af því eg ekkért augnablik Ohultur má hér heita, Og hvørt tilfelli, hvørt atvik, Helfør mér kann ad veita; Skal eg med vareygd beztu breyta.

4. Fyrst einginn tími fer svo hjá, (Sem finnst á heimsins kjørum), A hvørjum hópur manna' ei má Mæta daudans adførum; Líka margur lézt óvørum.

5. Og kannské þessu kvøldi á Kunni mørg þúsund hjara, Er fá ei nærstu sól ad sjá, Svo fljótt menn burtu fara; Þarfyrir tøkum vel oss vara!

6. Máské ad bænir helgar hér Holdum í sídsta sinni, Og líksaung syngjum vorn nú vér: Vaki oss því í minni Hugsun daudans, úti' og inni.

7. Látum oss stunda æ þar á: Svo undirbúnir þreya, Eins og vér vildum vera þá, Nær verdum burt ad deya, Og stríd daudans eigum heya.

8. Gud! géf þú daudans minníng mér Mezt þinn óttann innræti, Svo dag hvørn

muni: að dupt eg er, Dæma forfeðra gæti, Líka guðrækinn líf mitt bæti.

9. Æ! lát mig þeinkja um það mezt: Hvað á eg fyrir höndum; En nær helsóttin líf fær lest, Leys mig af dauðans böndum, Og flyt sál inn að friðar löndum!

22. Sálmur.

Lagið: Ovinnanleg borg er vor Guð.

Í nýa reynslu lífs um leið Leiðir oss sér hvör dagur; Hugsa því, sál mín! nýrri neyð Nær sem þinn fyllist hagur: Guð sjálfur alvís er, Um eckért skyldugur þér, Skyldi' hann þér skamta nú Skérf, sem forþénar þú, Hann yrði helzt ófagur.

2. Taktu með rósemð þá við því, Þér sem Drottinn vill senda; Hans leika manns kjör hendi í, Hann kann sorg byrja' og enda; Bú þig mót böli vel, Ber það með ánægt þel; Gleym því ei gráts á tíð: Gleðin þín bíður fríð, Það skal burt vili venda.

3. Teldu, hvort fleiri eru ei Yndis enn hrygðar dagar; Sjálfs Guðs ádrýckju seig ei nei,

Sínum, hann veit, hvad hagar; Kjør þín vid brædra ber, Bezt gæt þess ei þú sér: Hvad hollast heita má, Hefir Gud stjórn þar á, Hann grát til gledi lagar.

4. Auka skal slíkur þánki þér Polgjædi í øllum mædum, En þolinmædin vondu ver, Varnar ófridi skjædum; Mótkast þó komi ad, Kann hún létt gjøra þad; Hrædst því ei heims um láð Hér nema Guds ónád; Hún veldur mezt vandrædum.

5. Hvad er hrygd, fátækt, heims forakt? Hvad er allt sem vér lídum? Nær vort í jørdu lík er lagt, Linnir andstreymis hrídum; Í heimi ytst og innst Eckért varanlegt finnst, Himna dýrd, hvørja vér Hér þráum, stødug er, Med sælu-føgnud frídum.

23. Sálmur.

Lagid: Dagur er, dýrka ber 2c.

Hvørn dag ber, Hugsum vér: Holds veikleiki Prátt orsakar Oss og bakar Eymd lífs, Vor býr því Andi í Einu hreisi, Sem ad fljótt Fá kann sótt, Fall, lífleysi.

2. Svo opt vér Sedjumst hér, Svo opt þreytum Vorn líkama, Edur ama Ådslær, Er oss ként Og tilbent: Åd vér hreppum Deyd um síd, Dauds ad tíd Dag hvørn képpum.

3. Sér med hrad Sálin ad Sinn bú-stadur Hrørnar, mædist, Líkt sem lædist Líf frá; Héraf rís Hrygdin vís, Hug sem mædir, Daudi manns Minni hans Mjøg því hrædir.

4. O! hvad vér Værum hér Vesslar sképn-ur, Ef ei gleddi, Og sinnid seddi, Sú von: Åd mót deyd, Allri neyd, Og lífs flótta, Gétum mezt Glatt oss bezt Guds af ótta.

5. Hann oss leid, Lífs um skeid, Leidir sanna, Vissu géfur Hann: ad hefur Hønd Guds Fegra stand, Fødurland, Fridt á hædum Tilreidt, þá Frelsumst frá Fári' og mædum.

6. Holdsins mót Hrørnun fljót, Huggun líka Guds er óttinn; Fær á flótta Fælt sá Sorg og neyd, Svo um leid Sendir trú þá: Åd vort hold, Fært úr fold, Forklárast á.

7. Fullvissann Sú med sann Sinnis ró-semd Upp hér vekur, Angur rekur Oss frá; Gégnum deyd Liggur leid Loks í fridinn, Þeg-ar stríd, Prauta-tíd Þessi' er lidin.

8. Stundum þá, Eins og á, Otta Guðs vel! Drottinn biðjum, Dygðir ydjum Dag hvørn; Guð, vor hlíf! Geym vort líf, Géf þinn anda: Að lærum vér, Svo líki þér, Lifnað vanda!

24. Sálmur.

Lagið: Lof sé þér, Guð! fyrir liðinn dag.

Vér óskum oss og aðrir menn Yndællra lífsins kjøra, Gætum þó litið að því enn, Hvørt oss þau betri gjøra; Eða, mun hollra høgum manns, Að hafa stórt medlæti, Og krýnast kæti, Enn þó að vitji hrygðin hans, Og hørming stundum græti?

2. Hvørnig færi, ef heims sælan Hjartað frá Guði leiddi? Eða velgeingnin veikann mann Vingan Guðs allri sneiddi? Og hann svo félli sjálfur í Sálar fordjørfun óða, Sem bøl kann bjóða, En sálin misti útaf því Alla lyst til hins góða.

3. Hvørnig færi ef hjartað téð Heims gæðin drambsamt gjørðu, Og fylltu sinni mannsins með Miskunarleysi hørðu? Því þess farsælli

einn mann er, Og meiri nægta blída Hønum má hlýda, Þess fleiri girndir hefur hér Hann líka vid ad strída.

4. Hvad kann þá veita vorum hug Vareygd á lucku-tídum? Hvad er sem géfur dád og dug I døprum mótgángs hrídum? Otti Drottins þad dýrstur er, Djørfúng og þol hann færir, Þá sorgin særir, Med sannri huggun sífeldt hér Sálina endurnærir.

5. O, Drottinn! géf oss ótta þann, Anægdir svo vér lídum, Hvad eitt sem mæta hér oss kann, Holds girndum móti strídum; Þinn í oss vaki kraptur klár, Kénni æ rétt ad breyta, Og lofs þíns leita, Svo oss hlotnist um eylíf ár Utvalin børn þín heita.

25. Sálmur.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Um hvad skal optar hugsa mann, Heldur enn Jesú kærleik þann, Sem oss sáluhjálp géfur? Er þad ei ædsta von: ad vér Vitum ódaudleg sál vor er, Og vissu hins lífs hefur?

2. Hvad framar sinnid hræra má, Enn

hugsa um yndis-rósemd þá, Sem geymd er sálum vorum? Mun nockur lucka manns í heim Mega samjafnast gædum þeim, Sem vér oss vænta þorum?

3. Hvad gétur heimsins ginníng nú, Og girnd holds fíorad meir enn sú Hugsun: ad hjálpast gétum? AE! hvad sá þánki kveikja kann Kærleik í oss og vilja þann, Ad bygda feril fetum.

4. Pá og bezt líka þeckjum vér, Packlæti hvílíkt Gudi ber, Sem Jesum senda vildi, Og allskyns blessun einnig med, Oss, hans fridkeypta, blessa réd, Eintómri af ást og mildi.

5. Ast Jesú fáum og þá séd, Er oss ei leysti gulli med, Heldur heilagri pínu: Og fyrir dauda féck oss líf, Fyllir krapti og veitir hlíf, Ad þóknast þeli sínu.

6. Pad er sú ydja, sem oss mezt Sameinar vorum Jesú bezt, Og lífsins veginn leidir; Pad er vor lucka' ef leidt oss fær, Ljóssins andi, því nær og nær, Ferli Krists gáng vorn greidir.

7. O helgi Andi! hug vorn fest Vid hluti slíka, ad vér mezt Synda-girnd allri eydum; Hjálp oss ad þeckja' og hugsa á, Hvad til

vors fridar þéna má, Svo hjá heims svikum sneidum.

8. Eins og vor hjörtu nálgast nú Náðugann Gud, svo veit oss, þú, Hønum þau helgist einum; Hann óttist, stundi, elski hér, Uppá þad reyna mættum vér Ást hans í øllum greinum.

26. Sálmur.

Lagid: Jósepb af Arimathía.

Þessi dagur, sem Drottinn mig Dýr lét lifa, er mér nýtt stig Fram ad eylífd, hvar ønd mín kær Uppfylling sinnar girndar fær.

2. Ó! hvad þrátt leidist heimsins bid? Hvad opt lángar mig í þann frid? En þad mig hugga aptur kann, Eg nálgast jafnan føgnud þann.

3. Tímana þrátt eg tel um sinn, Til þess eg nálgast Jesum minn; AE! þad mig gledja ávalt skal, Ad ódum mínkar þeirra tal.

4. Morgundagurinn flutt mig fær Frelsis takmarki enn þá nær; Pannig smástyttist þessi tíd, Partil mig gledur eylífd fríd.

5. Hví vilt því, sál mín! hryggjast nú, Harma-daga nær væntir þú? Þeir líða brátt, en ljá þér bið Líka að búast eylífð við.

6. Lof sé Guði, sem lénti mér Lífs þess von, sem á eptir fer; Glaður skal eg þann gánga stig, Sem gjörir þángað leiða mig.

7. Láttu, Guð! vaka í minni mér Mína skyldu, sem vakta ber; Heimsins elsku mér forða frá, Farsæld himna, géf, stundi' eg á!

8. Öðrum að hjálpa yðn sé min, Óvin forláta bresti sín, Því að réttkristinn einn sá er, Sem íllt með góðu launar hér.

9. Jesu Krists géfðu merkjum mér Með trú að fylgja svosem ber; Í sorg og gleði sannleiks-gjarn, Svo eg heiti Guðs óskabarn.

10. Lát á mér sannast sjálfur þú, Að sönn guðrækni, von og trú, Sínum elskendum rétt í raun Ríkugleg géfur verkalaun.

27. Sálmur.

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

Dagurinn, sem ná endtur er, Augljós sannfæríng skyldi mér, Um Guðs míns gæzku

mesta; Þegar eg renni þaunkum á Það umliðna, hvað sé eg þá? Föður-forsorgun bezta; Þnn hann fyrir mér alla bar, Áður enn það eg skaptur var, Híngaðtil líka leiddi; Hvað má ei hræraſt hjartað mitt, Hjálpráð, Guð! nær eg skoða þitt, Sem mér þín miskun greiddi!

2. Hértil hefir þú hjálpað mér, Hví skyldi eg ecki treysta þér Framvegis, Faðirinn mildi? Öll mín tilfelli' og efni vønd Af þinni stjórnast føðurhønd, Hún mína velferð vildi; Skyldi' eg með møgli þora þá Þínum skamti mér hrinda frá, Og við þinn vilja' ei kannast? Er það ei blessuð ástin þín, Sem alla velferð hefir mín Uthlutað, mælt og annast?

3. Þú hefir ætíð elskað mig, Alla því hluti fyrir þig Yfirgéfa eg ætti; Avalt eg reyndi ástsemd þín, Er þá ei skyldt við bræður mín Kærleika góðs eg gætti? Syndir forláztu miklar mér, Mínum óvin eg, skyldt því er, Af hjarta uppgjøf veiti; Otal velgjørðir gafst mér þú, Guð minn! hvað skyldugt er eg nú, Barn þitt, hlýðugt þér, heita.

4. Opacklæti mér forða frá, Fyll mig von

þeirri: ad mig á Viljir enn mildur minnast; Þær skyldur, sem þú settir mér Sjalfum til gagns, en dýrdar þér, Lát mér léttbærar finnast; Ef eg þér hlýdi, hérvist mín Heitir þá reisa inn til þín, Í sælu-vist útvaldra; Þar mun eg gløggvast þína nád Þeckja, og prísa allt þitt ráð, Minn Gud! um aldir alda.

28. Sálmur.

Lagid: Ofdúngar Júda annars dags.

Géti eg þócknast Gudi hér, Gladur þá eymd og hrygd mig skér; Eg veit ad linnir ángurs tíd Og allt heims stríd; Á himnum bídur farsæld fríd.

2. Gud hefir meira gjørt fyri mig, Svo gjæti hann teingt mig bezt vid sig, Mørgum burtruddi hættum hann, Og hjálpa vann, Ad gjøra veg minn greidfærann.

3. Hans vísdóms andi vakt mig fékk, Þá villustigu heims eg gékk; Þó Guds eg ecki þeckti rád, Þad er hans nád, Af hvørri gott allt eg hefi þád.

4. Allar bendíngar eru hér Af Gudi til

hins bezta mér, Min fæding, eign, lán, mæda og neyd, Eru medøl greid, Ad beina mér til lífsins leid.

5. Tilhneigíng mína temja vann Med til-felli þægu stundum hann; Líka góð dæmi gáf-ust mér, Svo gjæti' eg hér Þeinkt um: hvørnig mér breyta ber.

6. Samvizku stundum svæfda réd Sam-brædra fljótum dauda med Uppvekja, svo mín gjørdi gá, Og geingi frá Villustigum, sem var eg á.

7. En hefur Gud þá mildur minn Hjá mér æ feingid tilgáng sinn? Hefi eg ladast hønum ad, Og hugleidt þad: Hvad mér byr-jadi' í hvørjum stad?

8. O Gud! þú þeckir allt líf mitt, Opt hef eg fórsmád rádid þitt, Gack þó ei dóm í veik-ann vid, Mér veittu lid: Gudræknis stunda gódan sid!

9. Héreptir géf mér hlýdid géd, Hrær mig velgjørdum þínum med; Leid mig svo, þegar líf mitt þver, Í líf hjá þér, Sem Jesús Kristur keypti mér.

29. Sálmur.

Lagid: Gadskuríkasti grædari minn!

Af því stutt mid er tímans tært, Traudt gét eg hann í nýt mér fært, Edur adgætt, sem bæri; Ætti' eg enn þúsund árin hér Olifud, þá, hvad lidid er, Alhægt uppbæta væri, En fá Eg má Æsi minnar Arin finna, Aungvu glata Má eg, því annars í raunir rata.

2. Ef allir dagar dragast frá, Sem daglegt heimta líkams stjá, Hvad vill þá eptir verda? Sárlítill partur, sem eg þrátt Samt forspila á margan hátt, Og gálaus gjöri skérda. Vágt er Mjøg mér, Þó lánga æfi Guds mér gæfi Gæzkan, alla Tíd, ádur spillta, aptur kalla.

3. Sakamann, dauda dreginn nær, Sem dags-frest einn til lífláts fær, Mínútu' ónýtir eigi; Eins dags bil heita alteins má Allur minn frestur jørdu á, Fram ad burtfarar degi; O! hvad Eg pad Lítt adgæti, Líf svo bæti, Og láti af illu, O Gud! mér forlát og varna villu!

4. Þú einn úthlutar tíma og tíd, Tímans vanbrúkun fyrr og síd Gétur þér gédjast ecki;

Skyldi eg þá því, sem eptir er, Með ugg-leysinu spilla hér, Sem hefnd þó þína þecki? Æ! frá Því þá Þú mér forda, Og þinna orda Prátt lát gæta, Lífs frest vel brúka og lifnad bæta.

5. Hvad eg á eptir ólifad, O Drottinn Gud! mér blessa þad, Og helga þér til handa; Þín jafnan leidi miskun mig, Um manndygda og gæfu stig, Og láti lífid vanda; Svo eg, Um veg Gudrækninnar, Gæzku þinnar Géti notid, Og eylífa farsæld um aldir hlotid.

30. Sálmur.

Lagid: Á Gud eg einann.

Ef eg Gud eina Elska og Jesum minn, Minn-íng heims meina Mig hryggir ekért sinn; Eg finn hans frída Forsjón æ yfir mér, Hönum þó hlýda Hafi eg tregdast hér, Sem barn sitt ást hans blída Var mig á ørmum sér.

2. Mjøg mínu sinni Marga advørun gaf, Svo komast kynni Klækjanna brautum af; O Gud ástkæri! Eylíf er miskun þín, Hrygd þó

hér bæri Til handa sálu mín, Ánægdur vel eg væri, Vernd ertu mér frá pín.

3. Heims last, hrygd, mæda, Sem heimsins sturlar børn, Mig má ei hræda, Mitt ertu skjól og vørn; Eg sé mig sælann, Sem þig útvalid hef, Og finn yndælann Frid, sem ei burtu géf; Megn ef blæs mótgángs kælan, Mig í þinn fadm innvef.

4. Eg bíd, þó blakist, Blessud uns kémur stund, Ad inn eg takist Utvaldra í samfund; Par finn eg frída Fyrr-þreyda brædur mín, Bygdar Guds blída Borgar þá alla pín, Hér sem eg hlýt ad lída, Hvør létt er og fljótt dvín.

5. Æ! því er eigi Øll mín vidleitni sú, Sífeldt sæll megi Sameinast þér, Jesú? Pú sál! þér flýttu, Píns Guds um vingan bid, Nád hans þér nýttu, Nádþyrstum fær hann lid, Bøndin þau burtu slíttu, Sem binda þig heiminn vid.

6. Mergd synda minna Mig hryggja, þad eg finn, Gnægd gæda þinna Gledja mig, Jesú minn! Øll þú afmáir Afbrot, og huggun tér, Pú gløggt mín gáir, Og geymir hvar

eg ser, Þess lífs, er sál mín þráir, Þarmeð von gefur mér.

31. Sálmur.

Lagið: Mit hjarta! því svo hryggist þú.

Mig gleður Drottins mildin blíð, Er mín vel gætti allan tíð, Og hag minn annast vann; Hvør dagur sífeldt sýna kann Sønn þess merki: góður er hann.

2. Tímum ókomnum trúnni í Tek eg ánægður móti því, Eg veit hann verður mér Örlátur faðir, ást hans hér Umsorgun um þørf mína ber.

3. Hann verndar réttum vegi á, Varnar háskanum, bætir þá Skort, ef mig hittir hann; Umsjón hans, sem eg ætíð fann, Aldrei frá mér burtvíkja kann.

4. Hans guddóms maktin háleit víst, Hans fyrirheit, sem bregðast síst, Veita mér vissu þá: Að á hann treysta tvíllaust má; Trú mín gleði héraf kann fá.

5. Eylífi Guð! eg þacka þér, Þá von eg hef: þó geymi mér Ókomin trega tíð, Muni

samt þín mildin blíð Mig annast, en sefa allt stríð.

6. Mér þú ákvarðar, minn Guð! það, Mig sem helzt batar, svo eg að Vild þinni gjöri gá, Og leiðist glæpa gøtu frá, Sem gálaus tíðum ráfaði' eg á.

7. Veit eg úthlutar vorkun þín Vægðarsamlegar raunir mín, Enn eg hef unnið til; Auðmjúkur vona á þig vil, Aldrei þína gæzku mér dyl!

8. Eg fel mig svo og allt mitt ráð, Eylífi Guð! í þína náð, Hvað getur grandað mér? Þú mig øllum voða ver, Veitir dýrð, þá hérvistin þver.

32. Sálmur.

Lagið: Himin=sól vendi í hafsins skaut inn.

Vor borgarréttur er viss himnum á, Vonin skal þángað og daglega sjá, Dag hvørn því sannfærast manneskjan má, Muni hið jarðneska forgá.

2. Því gjörir ørðuga Herrann heims-vist, Að hugsa vér skulum til sælu sem fyrst, Og

hjartað uppfyllist með lifandi lyst, Að líta í dýrðinni sinn Krist.

3. Þá dauðinn vor loksins að dyrunum ber, Og dauða=með=kallinu burtleiðumst vér, Fánýtt það jarðneska finnast mun hér, Frið sælu vonin þá bezt er.

4. Ef vér þess gættum um æfinnar skeið, Um það vér sannfærdumst: hvörsu heims leið Er vølt, en bæði lífs lysting og neyð Líður, sem þokan, í burt greið.

5. Ef vér þess gættum: að tilreiðslu tíð, Tíð heims má nefnast vort útlegðar stríð, Ofþúngt ei findist, þar farsældin fríð Fást mun á himnum og dýrð blíð.

6. Ef að vér áíltum himna dýrð hér Að hálfu við það, sem í rauninni hún er, Flest mundum kjósa' að vinna til vér Vegsemdar þeirrar, sem ei þver.

7. O Guð! sem líf vort hér leingt hefur enn, Lát oss þess gæta: það enda mun senn, Lifnaðinn bæta og betra oss kénn, Burt svo vér deyum sem Guðs=menn.

8. Umhugsun himinsins upplífgi hjá Oss sálar krapta og laungun, svo þá Verðugir

gjørumst þeim gædum ad ná, Sem gódir um eylífd í dýrd fá.

9. Hérum vér beidum og hugsum sem ber, Holdum svo skeidid sem fyrirsett er; Daudans vid neydinni, Drottinn! oss ver, Í dýrdina leid sídan hjá þér.

33. Sálmur.

Lagid: Lifandi Gud! þú lít þar á.

Ef ad vér vissum allra nú Ossk og tillaungun bædi, Þá mundum finna, þad er sú: Þeir eignist jardnesk gædi; Og ef mig prófa einnig þá, Eg finn mér sømu laungun hjá, Ad eg heims audnu nædi.

2. Lasta má ecki laungun þá, Ef leitast eg ad hljóta Hin beztu medøl henni' ad ná, Med hjartans betrun fljóta; Gudræknin víst er vegur sá, Til vænstu heilla leida má; Gódir helzt gæfu njóta.

3. Ef eg lestina elska dátt, Eg stytti mína daga, En ef dygdirnar drýgi þrátt, Drottinn mun því svo haga, Til heilla greidist hagur

minn, Hjartans ánægju þá eg finn, Leingir líf, bætir baga.

4. Ef eg dygdirnar elska þá, Eg fæ virdíngu sanna, Sem mér kann beztu bætur fá Fyrir baktal lastaranna; Hreínhjörtud vingan, vidmóts-þýd, Vorkunsemi og adstod blíd Gudhræddra géfst mér manna.

5. Mín kvøldbæn því nú þessi er, Pad eg dygdugur verdi; Gudrækni mun þá géfa mér Gott lán og rétt framferdi, Sálar heilbrygdi, sóma, grid, Sanna ánægju og þann frid, Sem ángist engin skérdi.

6. Ríkdómur Guds er nóg mér nægd, Neyd og skort þá eg kanna; Hans vingan er mín hugarhægd Mót hatri vondra manna; Þó heimsins farsæld hverfi mér, Himnesk sælu-von stødug er, Girnd mín og gledi sanna.

34. Sálmur.

Lagid: Skapari stjarna, Herra hreinn!

Gæti' eg þess: hvør er Gud og eg, Géfst þaraf hugsun audmjúkleg, Eg sé: hvort verdur eg var þá Alls góds, er féck eg Drottni hjá.

2. Minn eymdarskapur ollir því, Eg voga' ei líta himininn í; En, ef eg sanna auðmýkt kann, Ofan til mín þá lítur hann.

3. Sú Guðsþjónusta, sem eg hér Sjálfum hønum í trúnni ber, Mun hønum betur þókn-ast þá, Enn þúsund brenni-offur fá.

4. Hann, sem vesølum hjástoð lér, Og heyr-ir hvað þeir girnast, sér Vel mína þørf, og veit hvøts bið, Vill mér því ecki synja um lið.

5. Hvað sem mér kémur høndum að, Hønum eg treysti, víst er það: Hann gétur sefað hvørja neyð, Hann gétur útrýckt mér af deyð.

6. Æ! kéndu, Guð minn! aumum mér, Auðmýkt þá sønnu læra hér, Svo eg aðgæti: hvørsu hár Herra þú ert, og makt þín klár.

7. Þú ert hinn sami ár og síð, En mín hérvist er lítil tíð; Þú ert heilagur, en eg er Avalt sekaður fyrir þér

8. Án þín í blindni eg geing villt, Af því hjartað er vonzku fyllt; Augun hættuna ecki sjá, Eg því skaðsemi hræðast má.

9. Andi þinn, Guð! mér vísi veg! Viltur

svo ecki ráfi eg Audmýktar gøtu gódri frá, Séf mér í tíma ad mér sjá.

10. Lýsi mér blessad ljósid þitt, Lífernid svo eg betri mitt; Ráð þín mig leidi beztu braut, Bevari vel frá allri þraut!

35. Sálmur.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hvad fær oss ollad ángistar, Ef vér þess vona þorum, Ad øll vor velferd er og var Utmæld af Gudi vorum; Hann sér: nær þjaka hrygdin kann, Hann veit medøl ad frelsa mann Af hvørskyns hættu sporum.

2. Hví skulum vér vorn huga þjá J holds umsvifa kísi? Geymd er vor lucka Gudi hjá, Grant sér hann fyrir lísi; Fel þig, mín sál! í forsjón hans, Fullviss ad miskun Skaparans Bezt leidi, hjálpi, hlísi.

3. Máské Gud efri árum á Anaud til handa færi; Kannské vinirnir víkji frá, Veikleiki hardur særi; Edur ad fátækt, lýgi, last Leggist á oss og kremji fast, Er fyrir óttast bæri.

4. O! vílsamt hjarta, hví vilt þú Hræðast og þannig efa? Það er Guð, sem eins þá og nú Pína hrygð kann að sefa, Hvað hann þér sendir, sér hann er Sannlega fyrir beztu þér, Veikum krapt vill hann géfa.

5. Kvíð því ei! mæta kannské þér Kjørin þessi aldregi; Hugsaðu, hvørnig bezt þér ber Búast við andláts degi; Fetaðu dygða feril þann, Sem Frelsarinn þér sýna vann, Svo lífsins sért á vegi.

6. Í þínum høndum heill vor er, Herra! því fast vér trúum, Géf oss þá náð: að þeckjum vér Pitt ráð, og til þín snúum; Verði á oss, Guð! vilji þinn! Veit, að gudræknir æ hvørt sinn Oss til burtferðar búum!

36. Sálmur.

Lagið: Um dauðann géf þú, Drottinn! mér.

Serhvør lífsdagur leidt oss fær, Lífs á hérvistar vegi, Dauða, eylífð og dómi nær, Dauðans þó gætum eigi, Þess fleiri daga þrýtur hér, Þess nær grøfinni erum vér, Og vorum ессla degi.

2. Erum vér búnir undir þá, Ef nú strax skyldum fara? Og ættum engann frest að fá, Fljótt mun vort hjarta svara: Onei! eg sé með ángurs pín Enn er lángt milli Guðs og mín, Mál er sig vel að vara.

3. Ef dagsljós nú í síðsta sinn Séð hefð- um, hvørnin færi? Eður þessi málrómur minn Míns lífs seinasti væri? Hvørsu mjøg bloskra mætti mér, Að mæta dauðans kalli hér, Ef hann að bráðum bæri!

4. Ef hvørja stundu fellur frá Fjøldi dauðlegra manna, Einhvern vorn hitta máské má Meiga í nótt: það kanni; Orsøk því dauðans øllum í, Ockar holdi, sem forn og ný Sjúkleika dæmin sanna.

5. Dauðans nálægðar dulið mið Dýrstu vareygð áminni; Dveljum ei umbót vora við, Velferð hvørr gái' að sinni; En, ef menn hverúð eldast í, Ellin og séttir hamla því Þeir ydrun auðvelt finni.

6. Veittu oss, Drottinn! vér hvørn dag Viðbúnir heita mættum, Og sjáum um vorn sálar-hag, Síðasta kvøld aðgættum, Svo

búumst undir sælann deyd, Og sídst, þá endar æfiskeid, Víst himna vísa ættum.

37. Sálmur.

Lagid: Gled þig, Gudssonar brúd!

Jesú líf ljósust var Lýsíng manuelskunnar, Hans dæmi ad ígrunda Oss ber, og vel ástunda; Hann bar umsorgun sanna Síseldt um velferd manna.

2. Kostgæfinn gékk umkríng, Gaf sjúkum vidrétting, Aumstaddra eyddi trega Obedinn lánga vega, Fátækra vitja vildi, Veitti þeim hjálp og mildi.

3. Sjón, heyrn, mál, vit, líf, lid Lýd gaf og andar=frid; Rósemi sinni sleppti, Svo fólkid lækníng hreppti; Undirgéckst eymdir kanna, Allt til velferdar manna.

4. Lofstírs né launa hér Leitadi hann ei sér; Girnd hans og gledi blída Guds vilja var ad hlýda, Og sitt erindid setta Med alúd bezt útrétta.

5. Hvar mun slík hittast ást? Hvar mun lík gæzka fást? Hvornin gétum vér grundad

Guðssonar líf? en stundað Ástleysi, ágirnd, bræði, Ómiskun, last, sláræði.

6. Hvørr fær Krists fyrir sér Framferðið virðt svo hér, Hann ei með alúð heita Óski sér líkt að breyta; En ef vort líf aðgættum, Allir vér blygðast mættum.

7. Hans líf var heims um bygð Hreinasta ást og dygð; En, hvar er elskan heita Hjá oss og dygð fullneita? Hans mildi hlíf vér berum, Harðgéðja títt þó erum.

8. Ó Jesú! oss kénn bezt, Að líkjast þér sem mezt; Í elsku oss umvefðu, Ástrík oss hjørtu géfðu, Góðsamt og guðhrædt sinni, Sem gleymi ei skipun þinni.

38. Sálmur.

Lagið: Túnga mín af hjarta hljóði.

Hvað mun valda: vér svo efum Veiktrúaðir furðu þrátt? Það: að vér ei gaum aðgéfum Gæzku Drottins, speki og mátt; Náð hans sjáum, Nær aðgáum, Nærri oss í hverri átt.

2. Himin, jørðin, hafið ríka Herma Guðs að makt er sterk, Einn daguriun ødrum líka

Innir Drottins furðuverk; Manns lífdagar, Lán og hagur Leiða hérað vitni merk.

3. Sólin rennur upp og undir, En Guðs gæzka sífeldt skín; Klæðum skipta grös og grundir, Guðs sannleiki aldrei dvín; A hann trúa, Til hans snúa, Tef því ekki sála mín!

4. Hvorn hann blessar, sá með sanni Síblessaður kallast má: Hér blessaður heims í ranni Himna blessan víst mun fá; Hans kann leiða Hönd og greiða Hag þess, er hann treystir á.

5. Vér því til þín veikir snúum, Vor himneski Faðir kær! Sképnum ei né einglum trúum, An þín géti hjálpað þær; Þínu hlýða Boði blíða Bæði jörð og himin fær.

6. Forsjón þín vort friðar finni, Fellir óttann traust á þér; Oss er óhætt undir þinni Umsorgan og gæzku hér. Því skal einum Hjá þér hreinum Hjálpar leita, neyð þá skér.

7. Orð þín bregðast aldrei kunna, A þau skulum treysta vér, Þú munt hjálpa oss og unna: Að hvað bágt sem mæta fer, Það oss hljóti Helzt til bóta Horfa, ef vér trúum þér.

8. Þá má æfin ávalt verða Ørdug, sem

hún gétur mest, Ánægð vera ei má skérda, En þó gángi á móti flest; Á Guð oss reidum, Guð vér beidum Geyma oss og leida bezt.

39. Sálmur.

Lagið: Annar rænínginn ræddi.

Guðs forsjón þekkja þýða, Það hærsta luckan er, Og henni án alls kvíða Druggur treysta hér: Þaraf vér fullan fáum Fögnuð, ánægju, hlíf; Hún hefir, sem vér sjáum, Samteingt vorn anda og líf.

2. Hún er sem ákvarðaði Allt hvað oss mæta kann, Og hvað helzt umvarðaði Orlátur géfa vann; Daga lífs trygt úttaldi, Takmork féck sorgum manns, Grundvöll þann góðann valdi, Sem gæfan á-byggist hans.

3. Því vilt þá, önd mín! eigi Á Drottinn treysta nú? Gæt þess, sem Guðs orð segir, Gæt þeirra, er festu trú Á hans forsjón, þú finnur: Þeim fórst vel alla tíð, Vonin því yfirvinnur Veraldar gjörvalt stríð.

4. Sleppum því vondu vili, Vors Guðs oss felum náð, Einginn hans úmsjón tvíli, Eður hans makt og náð; Sem hlý..in born

oss høgum, Hann mun fyrir oss sjá, Og vorum æfidøgum Ð misskun stjórna þá.

5. Oss bodnar æfum skyldur, Okvídnir tøkum neyd, Víst mun þá vor Gud mildur Vort blessa líffins skeid; En þó hann ockur sendi A stundum neyd og kross, Erum vér hans í hendi; Hvad gétur skadad oss?

6. Þock, Gud! þér færum frída Fyrir þad lidid er; Virztu med bidlund blída Blessa hvad eptir fer! Vora trú styrktu veika, Veit nád! þar girnumst á, Ad kynnum þíns kærleika Kroptuga umsjón fá.

40. Sálmur.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Ad óska sjálfum sér Síglaðra daga, Vart fæst í verold hér, Vill og sízt haga; Vort líf er veikt, Vor girnd nær ósedjandi, Vizkan stjóf, vina=trygd Volt mjøg, en heims full bygd Af glæpa grandi.

2. Því viljum vænta þá Varandi gledi? Mun stadføst heims sæld há Holl voru gédi? Mundi oss ei Andvaraleysid bleckja? Um Gud

og eylífd tídt Í farsæld mundum lítt Þenkja og þeckja.

3. Vér verdum varir þrátt Í velgeingninni, Hvörsu lán heimsins brátt Hrokar vort sinni, Og gjörir kaldt Guds advörunar gjætu; Hvad þá, ef heimi i Hefdum sífeldu því Medlæti' ad mæta?

4. O Gud! vér þockum þér, Nær þad ígrundum, Ad oss audmýktir hér Med ángri stundum; Án þess vér ei Af glæpa vegi snérum, Miskun þín mýkir kross, Med hvad þú sendir oss Ánægdir erum.

5. Hvad margir meir enn vid Meiga þrátt lída, Sveingd, fátækt, svik, ófrid, Sjúkdóma strída; Þeckjum þá nád, Vid þessu sem oss sparar, Og hirtíng hægri med Hold vort og drambsamt géd Vid glæpum varar.

6. Stjórn þinni viljum vér, Vor Gud! oss fela, Ást heims skal oss frá þér Ei framar véla, Gjör vid oss hvad Gæzkan þín bezt álítur; Vér hyllumst þitt hjálpræd, Hvör þinni treystir nád, Hann miskun hlýtur.

41. Sálmur.

Lagið: Heidur og háleit æra.

Aumt mannsins ástand yrdi, Ef hann ei makt og nád Packa né treysta þyrdi Þess Guds, sem alls á rád, Og allra kjør afmælir, Öllu bezt stjórna kann; Hvad værum vér vesælir, Ef vonudum ei á hann? Þá yrdi þúng hvør neyd, Þá mundi ørdug leid, Þá findist dapur deyd.

2 O! hvad óttalegt væri Án Guds ad hrekjast hér, Hvør dagur, hvør nótt bæri Hrygd og ángist med sér; Æ! hvad yndælt er segja: Eg treysti á Skaparann, Þann kann ei bølid beygja, Er batt sig í trú vid hann; Frá vili vondu snýst, Vélin heims óttast sízt, Vid neyd vongódur býst.

3. Hásk a-tíd óttast eigi, Offóknir, hatur, skort, Hann veit á hrygdarvegi Hæli er Drottinn vort, Hann linad hatrid gétur, Hann fær offóknir bægt, Öllu víst afmark setur, Umbreytir skorti' í nægt, Sjúkdóma sefa kann, Serhvørn adstodar mann, Er vonar víst á hann.

4. Guð er vor góður Faðir, Gleðst hann heill vorri af; Þerum því vonarglaðir, Vor er hann hjálp, sem gaf Oss Jesum Kristum kæra, Kyn manna lítur á, Honum skal heiður færa, Hans makt ei dvína má; Orð þitt, Guð! gleði lér, Góð það lífsreglan er! Æ! géf það elskum vér!

42. Sálmur.

Lagið: Gæzku vors Guðs nú prísum.

Þú sál! hyggst hvíld að finna Hlutum stundlegum hjá, Sem þig þó gjarnan ginna Guðs náð og hylli frá; Settu til síðu það, Er þér órósemd veitir, Og mezt þitt sinni þreytir; Hyggðu svo hérnæst að:

2. Hvørn heims í lucku leiztu Lifa hér síglaðann? Hvørn svo voldugann veiztu? Verði ei svikinn hann, Opt líka ángurvær; Kann hann hafs bjóða boða: Burt héðan með þinn voða, Og eldíng: far mér fjær?

3. Eins kanntu skipa eigi, Auðnan þér dvelji hjá, Eða á eymda degi Ogæfan víkji frá; Værum vordegi hér Bjóð þú leingur viðbíða

Og blóm=fegurd ei frálída, Hvørugt þó hlýd=
ir þér.

4. Allt slíkt því yfirgéfdu, Og leita Skap=
arans, Í hans skjól inn þig vefdu, Og treystu
forsjón hans, Öll vond girnd víkur þá, En
rósemd, ánægt hjarta, Eins og sólskinid bjarta,
Leid þinni ljómar á.

5. Vilji Guds víst mun nægja, Og verdur
deildur þér, En hrygd og neydir hægja Hugs=
un þess eptir ser; Leita því, sál mín! síst
Hvíldar í hégómlegum Hlutum, er manns á
vegum Hrøsun opt valda víst.

6. Alla stund ad því gættu, Andlát þitt
færist nær; Hvad þér í daudans hættu Hugg=
un ei géfid fær, Ei skaltu elska hér; Góð sam=
vizka þér géfur Gledi, þá helid vefur; Þann
dýrgrip fádu þér!

7. O Gud! vér aldrei fáum Í heimi betra
hnoss; Samvizkan góð því sjáum Sífeldt kann
gledja oss, Og sefa alla neyd; Lát oss því
hennar leita, Líka sem bezt vardveita, Medan
lífs varir leid!

43. Sálmur.

Lagið: Greinir Jesús um græna tréð.

Hvønær sem lít eg himininn, Hugur undrandi skoðar minn Sól, túngl og allan himna her, Hvað dásemlega gjørt það er.

2. Séu stjörnurnar sólir þá, Sem hafi hnetti að lýsa á, Hvílíkt veralda afgrunn er Allur sá grúi fyrir mér!

3. Og ef Guðs maktin ávalt frí Øllum jafnt þessum verkar í, Hvílík forundrun heita má Herrans allstaðarnálægð þá!

4. Eða mun sá, sem allt tilbjó: Orminn í mold, og fisk í sjó, Ei hafa vísdóm allnógan, Að þeckja það, sem gjørdi hann?

5. Hjartnanna þánka hann sér rétt, Hvørt fær hans vísdóm takmark sett? Himni og jørðu eckért á Alvizku hans því dyljast má.

6. Vaki, mín sál! í þanka þér Þíns Guðs allstaðarnálægð hér; Hann sér þitt hjarta og hugarfar, Og hvørjar girndir kvikna þar.

7. Einginn afkimi orka má, Að skilja þig hans nálægð frá; Ljóslega verk þín lítur nú, Líka hvørn tilgáng hefir þú.

8. En fái slíkur þánki þá Þér aptrad illum verkum frá, Hann þér og verda hérmed kann Hugguna r-bezta-uppsprettan.

9. Nær þú í raunum harmar hér, Huggun er Drottins nálægd þér; Einmana neydin ef þig slær, Agætann krapt hún gefid fær.

10. Lifir þú Drottins ótta í, Ohultur máttu vera, því Guds nálægd jafnan gánginn þinn Greidir med farsæld út og inn.

11. Lát oss framgánga fyrir þér, Fadir himneski! svoad vér Vegleidslu þinnar vora tíd Verdugir heitum fyrr og síd!

44. Sálmur.

Lagid: Oss lát þinn Anda styrkja.

Um þad áhyggju bera Ættum vér hvörja tíd, Í Guds vors vingan vera, Og verk þau stunda fríd, Er oss halda í ástsemd hans, Hann veit og hann umbunar Hegdanir sérhvörs manns.

2. Ef vér hans orda gáum, Og hans forsjónar hér, Vér þá í sannleik sjáum, Sitt ygg hans leidslan er; Oss vard til heilla allt hans

ráð, Þetta oss sannast sýnir, Að séum hans í náð.

3. Er það lucka sú æðsta, Ast Guðs að finnast í, Öll farsæld heims hin hæðsta Heitir ei neitt hjá því; Ó! hvað vesæla virda má Þá sem heims gæði girnast, En Guðs vingan forsmá.

4. Guðs náð ef gjørum halda, Granda oss heims ei vél, Frómir gott mannorð gjalda, Góðverkum unna vel, En illra last og umtal ljótt, Sem bóla vatns fyrir vindi, Verður að hjaðna skjótt.

5. Vor góðverk ei þó vinni Veraldar hylli-dóm, Það særir ei vort sinni, Sinn ef Guð náðar róm Géfur oss þann: þau þóknist sér; Ástundum, hann sé ætíð Anægður með oss hér.

6. En ef Guðs boðorð brjótum, Bráðlega ýðrumst þá, Líf betrum, líkn svo hljótum, Lifandi Jesú hjá; Hans dauði kvittun keypti oss, Og þá vissu: að ættum Í vændum betra hnoss.

7. Stundum því: oss innvinna Ast Guðs, vér munum þá Lucku og lífs-sæld finna, Líka dauðastund á, Fullvissu ødlast fögnuð þann:

Í dýrð ad eigum verda Eign Guds, en vin vor hann.

45. Sálmur.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Hvørr dagur þjáníng hafa fær, Hvørr dagur velgjørd líka, Sannfærist þarum sálin, nær Samanber hluti slíka; Hvør vor dags þjáníng optast er? Ervidi, sótt med kvída, Fátækt, last, hatur finnum vér; Færir hvør dagur vída Samt til vor blessan blída.

2. Sólar-ljós, mettun, svølun lífs, Svefninn, sem endurnærir, Ástvina sambúd, elsku' og hlíf, Ofs sérhvør dagur færir; Guds þolinmædi, gæzka' og nád, Gédþeck fregn, óvænt kæti, Vor yfir girndum illum rád, Og annad, sem líf vort bætir, Má vera hvørs dags mæti.

3. Sérhvørn daginn því segja má Sannann velgjørníng vera; Mørg er vor þjáníng enda á, Er vér hlutum ad bera, Fyrr enn dags-tídin úti er; O! ad vér héraf lærum, Mótgáng bera, sem mætum vér, Med víli ei fortærum Krøptum, né sinnid særum.

4. O! ad Guds velgjørd vildum vér Vigta og yfirskoda, Meir enn þjáningar heimsins hér, Sem hrygd oss litla boda, Orsøk þá findum fulla þrátt, Forsjón hans lofa' og prísa, Og dást ad Herrans mikla mátt, Er maktin hans alvísa Gjørir svo opt auglýsa.

5. Gætum þess! alhøg Guds er makt, Gétur skapt sæld úr raunum, Gætum þess og ad oss er sagt: Vér eigum von á launum; Upprennur dagur sælu senn, Sem einga þjáníng hefur, Gjørvallri hrygd þar gleyma menn, Því gledin blíd umvefur, Sem Gud af nád oss géfur.

46. Sálmur.

Lagid: Líknarfullur Gud og gódur!

Hvad mørg stund tapast hjá oss hefur, Helzt séts, nær Drottinn reikníng krefur; Hvørr mun þá segja: Herra! þinn Hef eg gjørt vilja dag hvørn minn.

2. Margra hitt játníng mun þá sanna: Mørg þúsund hef eg lífstundanna Brúkad til synda saurgunar, Og sérhvørs þess, er bannad var.

3. Tapadar þeśsar allar eru, Eg hefi og í raun og veru, A mørgum stundum mjøg í heim, Margt gott afrækt, og tapad þeim.

4. Margar eg gjørdi mjøg afrækja Til misjafnlegra fyrirtækja, Og annars þeśs, er óþarft var, Eru þær líka tapadar.

5. Nú þó eg sumar nýta vildi Til nockurs þeśs, er gjøra skyldi, Var Guds dýrd takmark ei þarí, Ei brædra heill; þær mistust því.

6. Vér ef lífs stundum vel adgættum, Vissulega þá játa mættum: Ad þannig flestar hér í heim Høfum vér míst og sóad þeim.

7. Ovíst er hvørt þeim aldri náum, Ad endurkeypt vér þeśsar fáum; Kannské einasta eina stund Eigum vér fram ad sídsta blund.

8. Æ! látum oss þá eyda henni I ydran þeirri, sem oss kénni: Ad búast undir andláts blund, Og dýrt ad meta hvørja stund.

9. Gætum þeśs! daudinn dapur kémur, Dagsverkid gjøriśt þá ei fremur; Velbrúkud æfi víst mun þá Verda dýrt borgud himnum á.

10. Jesú! hvørs lífid hér í heimi Hreint var og frí af synda keimi, Píns lífs fullkomnan, frid sem lér, Forlíki allt hvad brutum vér.

11. Kénn oss lífstíd sem bezt ad brúka, Og betrun vorri svo afljúka, Ad dauda vorn og dóm hjá þér, Drottinn! ei þurfum hrædast vér.

47. Sálmur.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Allmørg tilfelli hér í heim Hulda nockur umvefur, Vér vitum ei hvad víst med þeim Vor Gud ályktad hefur; Sum af þeim skynsemd metur manns Mótstæd tilgángi nádar hans: Oss furdar, ad vér sjáum Nockra med leti og løstum hér Lucku þá sá þó, hvorri vér Ei med erfidi náum.

2. Heilbrygdann sjáum svallarann, Sjúkdóm hóffsamur reynir, Opt þræl í metum, en þann mann Dvirdtaun, dygd ei leynir; Af þessu møglun þrávalt skér, En þegar betur skodum vér, Rád Guds þá sést hid sanna: Hvørnig hans speki hefir rétt Hvørju einu til takmark sett, J mædu-kjørum manna.

3. Virdíngar-falli valda þrátt, Vondt svall drepsótt líkama, Oflætis drambid heimsku þátt,

Hrós og lán gjørdi sama; O, alvís forsjón! ecki vér Enn skulum þrátta móti þér, Þó vegur þinn sé myrkur; Því hollari er hann þá oss, J hvørskyns neyd òg øllum kross Vor ertu von og styrkur.

4. Þú minntist Nóa, þegar hann Þjádist í vatna flódi; Þú valdir Jóseph veginn þann, Sem vard hans lucku gródi; Þú hófst Davíd frá hjørd á trón; Hvørn einn leiddir þinn trúan þjón; O! hvad þrátt oss þad skédi: Ad sá dagurinn, sem ad vér Syrgjandi byrja nádum hér, Endtist med gódri gledi.

5. Því fremur treysta þá skal þér, Þess fleiri merki sjáum Forsjónar þinnar, Fadir! vér, Sem fremur hennar gáum; Þér vor befølum efni øll, A þér stendur vor trú gjørvøll, Vér vikjum veg þinn feta; J Himnaríki helzt med dád Handleidslu þinnar dulid rád Þeckt munum gløggást géta.

48. Sálmur.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

Bœnin dýrmætast medal er, Ad mikla Guds velgjørd fáum, Hún er og til þess vegur: ad

vér Værd og rósemi náum; Ef synda viljum forlát fá, Frid, audmýkt, trúna rétta, Bænin skal leida þartil þá, Og þróa hlýdni setta; Vel kann hún verka þetta.

2. En, med hvad sannri sjálfs = þecking Svoddan bæn Guds skal leita? Sá má víst hata holds-blecking, Sem hennar vill kraptar neyta, Og med Abrahams audmýkt þá, Eda sem Jacob inna: Overdugur eg virdast má Velgjørda, Drottinn! þinna, Sem svo þrátt féck eg finna.

3. Þegar um fleiri þarmed vér Þorum velgjørdir kvaka, Oss þá í stærstu audmýkt ber Undir med Davíd taka: Gjald mér ei eptir glæpum mín, Gæt þinnar stóru mildi, Dygdum ei treysta sómir sín, Sem eru meir enn skyldi Veikar, og vart í gildi.

4. Overdugleika vorn svo nær Vér hofum yfirskodad, Og hvad sú frelsun er frábær, Er Jesus hefir bodad, Þá eykst vor trú og sigursæld, Svoad verdugir heitum, Ad fá Guds nád, sem ei vard mæld, Nær eptir henni leitum, Og ad Guds bodi breytum.

5. Forþénan Kristí er þad af, Ad vér Gud

þorum biðja; O! hvílík náð, sem gleði gaf, Er guðleg bænar ydja; Hún færir sinnið hæðir í, Himneskann forsmeck veitir; O, að vér gleymdum ecki því, Oss við hvað kært Guð breytir, Að hann vor Faðir heitir!

6. Sannkristinn maður! sæll ertú, Sem Jesú árnan treystir, Luckа sú, sem hér þyggur þú, Pína sál vist hughreystir; Að Guð vill hrópið heyra þitt, Hjartans fögnuð uppvekur, En bænin gagnið sýnir sitt, Sjálfs þíns gæzku meðtekur, Og ángur allt burtrekur.

7. Fyrir þér, góði Faðir vor! Framgaungum vér þá glaðir, Hrygðar ef feta hljótum spor, Hugsum vér fullhugaðir: Eg er ánægður, ef eg má Af Guði mínum leiðast, Viti' eg mér náð hans vera hjá, Vel mun minn hagur greiðast, Og eg í trú tilreiðast.

49. Sálmur.

Lagið: Gjörvöll Kristnin skal gleðjast nú.

Guðs barn að vera er gæfa há, Sem gnæfir allt heims mæti, Eignumst vér hana, hvör er þá Hrygð, sem oss fremur græti; Ef vors

Guds andi vitni ber, Í vingan hans ad séum vér, Aflar þad ædstu kæti.

2. Missir heims auds ef hrellt oss fær, Himneskra væntum gæda, Upphefdar tjón ef ad oss slær, Ei skal slíkt sinnid mæda; Þud sú Gudi sameinud sést, Og sigrar girndir holdsins bezt, Fær upphefd ædstu hæda.

3. Gud meigum þeckja med oss vér, Hans milda forsjón líka, Um alla tíd fyrir øllu ber Umsorgun nádarríka, Øllu til vorra heilla hann Hagar, stjórnar, svo hvørr einn mann Má reyna miskun slíka.

4. Vér þeckjum Krist, sem þoldi hel, Og þarmed sleit hid illa; Vér finnum Andans verk er: vel Vor hjørtu rósemd fylla; Vinátta Guds skal vera því Vort góz og heidur lífi í, Og von, er víl má stilla.

5. En, skal slíkt mig ei minna á, Mín skylda rettvís heiti, Þeim Gudi sanna þjónkun tjá, Er þvílíka nád mér veiti? Ofdýrt keyptur eg er og sæll, Ad eg sé framar synda þræll, Og lyst holds eptirleiti.

6. Mín skal ástundan ætíd sú, Ei þann ad hryggja Anda, Af hvørs íbúd ad øll mín nú

Yndis-kjör líffins standa; Eg vil keppast med allri dád, Ei þá ad missa Drottins nád, Sem mér bjó hjálp til handa.

7. O, helgi Andi! innræt þú Otta Guds vorum sálum! Leid oss og stjórna líka ní A líffins vegi hálum! Varna vid hættum, veit oss megn, Vondum ginnúngum strída gégn, Svo réttri braut ei brjálum!

8. Lát oss bendíngar þeckja þær, Sem þú oss gjörir senda; Gled oss í hrygd og géf ad vær Gætum ad líffins enda, Svo nær sem, Drottinn! þócknast þér, Þá med rósemi mættum vér Vidbúnir hédan venda.

50. Sálmur.

Lagid: Lofid Gud!

Vorn vanmátt Vér sjáum helzt af því: Ad vér þrátt Asetjum hjarta í Margt gott, sem þó fyrirferst, Og framkvæmist valla, Viljinn svo vid veikleik berst; Vér nær ákalla Gjörum nád Guds vors, þá heitum Allri dád, En þar af breytum, Fatast ráo, Framkvæmd ei veitum; Asormid er alvörulaust; :,: Gud þó tídum gédid vort Gjördi uppvekja. :,:

2. En að hann Ei fékk sinn tilgáng fyllt, Orka vann Okkar gáleysið villt; Oss affaka vitum vér, Vart þó rétt dæma, En vor er Guð, sem verkar hér: Að vilja' og framkvæma; Ei vantar Oss tækifæri, Sem að bar Sannbrúkað-væri, En þó var Vanrækt, þess bæri Því að ydrast, það er misst; :,: Vörumst vér! vor hverful heit Hefnd Guðs uppvekji. :,:

3 O! að vér Ásetníng guðlegann Bæði hér Byrjum og endum hann, Eins og tíndi sonurinn sá, Sem aptur snéri, Sami þánki sífeldt hjá, Sál mín! þér veri; Gæt vel, hvað Hjartanu líður, Gjörðu það, Guð sem þér býður, Hygg og að, Hart æfin skríður, Ásetníng slá ei á frest! :,: Hvörugt er í hendi þér, Hjartað né tíminn. :,:

4. Drottinn! þú, Dýr sér og ransakar Allt vort nú Áform og hugarfar; Þú veizt hvörsu hvikult er Hjartað og sinni, Að hlýða, Guð! einum þér, Og skipun þinni; Áhræр því Ætíð vort hjarta! Géf þar í Guðrækni bjarta, Sem að frí Sjást kann og skarta, Svo ei töpum sáluhjálp, :,: Fyrir vora forsómun, Í framkvæmd hins góða. :,:

51. Sálmur.

Lagid: Far heimur farsæll.

Eingin er hér stund Annari full-lík á sér-hvørja lund, Astand vort breytist í skyndingu skjótt, Þó skinjum ei sjálfir, hvad verdur þad fljótt, Jafnvel, hvad fremst girnumst, finnum vér er :,: Hégóminn einber. :,:

2. En nú erum vér Anægdir, heilbrygdir, gladværir hér, En næstu stund máské oss megi í kvøld Megn neyd áfalla og helsóttin køld, Því tíd vor sem flugstraumur flýtur, og er :,: Hégóminn einber. :,:

3. Opt vér ánægd af Ødlumst þeim gædum, sem Skaparinn gaf, Hugprýdi, fridleika, heil-brygdi, þrótt; En hradt dvín sú gledi, því finnum vér skjótt: Ad allt þetta rénar og reyn-ist oss hér :,: Hégóminn einber :,:

4. Vorra vina skaut Verdur oss yndælt, svo gleymum vér þraut, En hryggjumst med sáma nær gjørum adgá, Ad grípa kann daud-inn burt oss edur þá; Hvad var þá yndid þeim hrepptum af vér? :,: Hégóminn einber. :,:

5. Og þid, heimsins hnoss! Því, heidur,

makt, ríkdómur, sæld, von, er oss Svo tíðum hér gleðja, en tapist þó brátt, Og tjón manns-ins sáluuni orsakið þrátt, A ydar ágæti þá yfirskrift sér: :,: Hégóminn einber. :,:

6. Gjarnan gleðjumst vær, Þá glöð morg-un-sólin oss upprennur skær; En, nær vér hugleiðum, að eittsinn hún á Fyrir oss að formyrkvast og hverfa svo frá, Þá sýnist sú kæti, er svoleiðis þver, :,: Hégóminn einber. :,:

7. Samt, mín sála! hér Syrg ei, því al-mætti Drottins þú sér A sjálfu því hvikula heiminum í, Því höndin hans stjórnar og út-býtir því; Hans gleður mildi nær hverfull burtfer :,: Hégóminn einber. :,:

8. Allt hvað heimsins er, Og hönd Drott-ins örláta útbýtir þér, Þú brúka vareygð og þakklæti með, En þitt láttu slíkt ecki festast við géð; Hvert lauf-blaðið sýnir, að heims sældin er :,: Hégóminn einber. :,:

9. Nú, fyrst þú sér þá, Það er fallvalt sem jörðunni er á, Vel þú sannfærist að sælla líf átt, Sjálfs fyrir höndum, hvörs vænta þú mátt; Það varir eylíft, nær þrotinn er hér :,: Hégóminn einber. :,:

10. Þar verdur Guð þinn, Þar finnur sérhverr og ástvininn sinn; Frá Drottni þar skilur oss alls eingin neyð, Ei sorg edur missir, ei líf edur deyð; Þar skal oss, vor Guð! ecki ginna frá þér :,: Hégóminn einber. :,:

52. Sálmur.

Lagið: Hvørr veit, hvað fjærri er æfi endi.

Hvørnig sem vér hugleiða náum Heimsins biltíngar, mæðu, storf, Allstaðar vora egin sjáum Eymd, þjáníng, lúa, neyð og þørf; En undireins Guðs elsku, náð, Aðdáanlega stjórn og ráð.

2. Híngaðburð vorn ef hugleidt gétum, Hvør sképna fæðist aumri enn vér? Og þó á eldri árin fetum, Afl vort og forsjón lítil er, Til að afvenda øllum þeim Áføllum, sem oss mæta í heim.

3. Margskyns tálsnørur, margt svikræði, Mørg synd, andstreymi, fátækt, sótt, Brátt oss oflíða bera næði, Blíður Guð ef vorn styrkti ei þrótt; Tæki hann sína hønd oss frá, Hvørnig mundum vér standast þá?

4. Hvad þrátt kann óvænt hindrun sporna Heill þeirri mót, er leitum ad? Hvad opt, þó rísum árla á morgna, Aflar oss lítils gróda þad? Utan Guds Födurs fyrirsjón Farsæli störf, en hindri tjón.

5. Sérhvörr oss þetta sannar dagur, Og sýnir vora eymd og neyd; Þad er Skaparinn himna hagur, Hvörs forsjón blessar vora leid; Undir Födur-stjórn handa hans Hagsælast lífsins kjörin manns.

6. Honum því felum öll vor efni, Bruggir svo vort höldum skeid; Hann verndar oss í voku og svefni, Veitir adstod í hvörri neyd; Ef med oss jafnan hér er hann, Hvörr er, sem móti vera kann?

53. Sálmur.

Lagid: Alteins og blómstrid eina.

Vid burtför búast sinni Bezt er, því einginn sér: Hvad mörg ár hvörju sinni Hofum ólifud vér; Þó tímans flug oss fleytti Fram á hærst elli-mid, Af leingstu æfi ei veitti, Eylífd ad búast vid.

2. Andláts undirbúníngur Augnabliks verk er sízt; Eylífdar ára hríngur Utkrefur meira víst; Synda ydrun, sár tregi, Sidferdis betrun fríd, Er ei á einum degi Algjørd, né stuttri tíd.

3. Eins og gárúngar ættum Ei mæta vorum deyd, Heldur slíkt hugsa mættum: Hvørt mun í andláts neyd Eg, sem nú, mikils meta Makt, aud og heims munad, Edur med gledi géta Gætt sjálfs míns verkum ad?

4. Efi þó ættum mikid Olifad, hvad er þad? Rétt sem eitt augnablikid Vid eylífd samjafnad; Þarundir finnst þó falin Farsæld vor eylífd í, Til hvørs sú tíd er valin; Tøkum oss vara því!

5. Skyldum vér skynsemd gæddir, Skaparans fridkeypt hjørd, Ana fram alls óhræddir, Eins og villt dýr á jørd? Lífid er eign vor eigi, Af því oss þeinkja ber: Herrann á hvørjum degi Heimtar reikníng af mér.

6. Ydrun því ecki frestum, Eylífdin kémur senn; Aflátum illum brestum, Astundum, kristnir menn! Sérhvørn dag svo hagnytja, Sem byrjar, uns ad þá Vor gjørir daudinn vitja, Vér førum gladir frá.

54. Sálmur.

Lagið: A þig, ó Herra Jesú Krist!

Sá tími kémur eittsinn að, Er allt vort frá oss tekur; Metorð, sæld, auður, sérhvað það, Sem vora lyst uppvekur, Til andláts varir, en þá hér Öll jarðnesk gæði kveðjum vér; Nóg er von manns þó náttúran Nátt-tíma þann Óttist, því skaðvænn henni er hann.

2. Von er, ógeðfeld þyki þá Pau manns-ins kjörin hörðu: Afsvinum ryckjast øllum frá, Sem yndælt líf oss gjörðu, Og hafa øllum eignum af Einn moldar-hjúp, sem skjól þó gaf Fyrir rotnan og fúa sízt; Hvor fátækt líst Eins stór og þessi? eingin víst.

3. Vér høfðum máské heimi í Heiður og sældir nógar, Allt þángaðtil, en ei úr því, Öllu því dauðinn lógar, Hvørki líkista, hjúp-ur, grøf Heitir vor eign, því stutt er tøf; Fjalir og blæa fúnar í smátt, En furðu brátt Aðrir grøf vora eignast brátt.

4. Náttúru manns því ókært er, Að mæta þessum kjørum; En, ef sem kristnir aptur vér Allt þetta skoða gjørum, Utlit mun helið ann-

ad sá, Abati verdur misðirinn þá; Ogn sú, sem daudans ásýnd ber, Pá ockur er Orsök til gledi ædstn hér.

5. Lífsins Herra! þín líknin blíd Lini neyd vorra kjøra! Umþeinking dauda' og andláts tíd Oss virztu rósamt gjøra! Ferli þínum oss fylgja lát, A framrás tímans hafa gát, Heimsins vellyst ei géfa gaum, Né girndum taum, En hugsa: vor er hérvist naum.

6. Svo þegar kémur þarad þá, Penna heim skulum kvedja, Med vissu' um hlutdeild himnum á Hjarta vort virztu gledja; Oll mýk og sefa andláts grønd, Auda vorn tek í þína hønd; Upprisnum svo oss aptur veit, Med engla sveit, Unun, þá manns ei augad leit.

55. Sálmur.

Lagid: Haldt oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Ad øll heims mæda hverful er Huggar oss, þegar syrgjum vér; Opt þerrast tár vor af sem bezt, J því vér grátum þó hvad mest.

2. Ef allt um heimsins æfi-skeid Umbreylt-

ist, nema hrygd og neyd, Orsök ad kveina hefdum hér; En hverful sorg sem gledin er.

3. Sinnis rósemd ef sjálfri þér, Sál mín! útvega viltu hér, Guds forsjón mildri gæt þá ad, Sem geymir sína í hvörjum stad.

4. Hvad ósæmileg er því nú Umkvörtun vor og lítil trú; Vanvirda stór er mjøg fyrir mann, Ad mót Guds forsjón þrátti hann.

5. Sjá Jósephs, Davíds, Jóbs forløg, Já, Jesú sjálfs, og undrast mjøg, Hvad Drottins leidsla dásøm er, Dag hvørn sem líka reynum vér.

6. Hvad ómaklegt er: heims um grund Hrepptum vér eina gledi-stund, Ef med þolgædi eckért hér Ogédfeldt vildum líða vér.

7. Festum ei vora þánka þá Þreyngíngum líssins jafnan á; Minnumst á þad: ad mædan víst Í meiri føgnud tídum snýst.

8. Ef oss nú skadar eckért mein, Adgætum þá, hvert sorg ei nein Adra þjakar, sem eru hjá; Eymd þeirra skulum létta þá.

9. Þad kærleiks verk oss kætir þá, Krossinn oss sjálfum liggur á, Og mun áfýsa annara géd, Undir vorn þúnga' ad létta med.

10. Og þó það bregdist, vitum víst, Vor Gud oss bregdst í raunum sízt; Hann greidir allt til heilla' og lér Himneska dýrd, nær æsin þver.

56. Sálmur.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Pó Guds velgjördir þádar Pær væru færri' enn hlutum vér, Og ættu' á enda kljádar Ad verda fyrr enn kvøldid þver; Pøck vor ljós Væri valla Verdugt hrós Fær ad spjalla; Til lands og sjós Líkn hans nærir alla.

2. Ef vér umlidins gáum, Dræk Guds nádar merkin skær Allstadar ótal sjáum, Ædarslag hvørt þad sannad fær, Líf, krapt, frid, Ljós, dryck, fædi, Lækning vid Hvørri mædi Styrk og lid Lénti hans hjálprædi.

3. Hvad ótal margar heita Hans þá velgjördir líss um tíd? Hann gaf svefn hvíld ad veita, Hans vakir hulin forsjón blíd; Hvørr kann hreint Hans nád spjalla? Hvørr fær greint Dásemd alla, Er ljóst og leint Lét hann oss tilfalla?

4. O Gud! ef englar meiga Einnig dást

þínu veldi að, Hvörnig muni megna meiga Madurinn nóg að prísa það? Vor er dáð, Veik íhuga Vald og ráð Pitt máttuga; Ást og náð Ei samt frá oss buga!

5. Upptalið ei þó gétum Ástverk þín, samt þau láttu hér Uppvekja oss, að setum Æ þann feril, sem skyldugt er, Pér svo téð Packir fáum, Pitt og géð Stunda náum, Vors þarmeð Vanmáttarins gáum.

6. Ef vér með orðum prísa Ei megnum Guð, sem byrja kann, Vor skulu verk auglýsa, Að viljum ávalt dýrka hann; Ef verk hans Hér ei sjáum, Himnaranns Sælu þráum, Gjafarans Gæzku þeckt hvar fáum.

7. Og þegar vorir enda Æfidagarnir jörðu á, Vér munum glaðir venda, Vorn Guð prísandi, héðan þá; En í sal, Sál fyrr þreyða Sælu skal, Utan leiða, Lofsaungs tal Lifandi Drottni greiða.

57. Sálmur.

Lagið: Faðir vor! sem á himnum ert.

Lífs vors er kallan, lucka og mið, Að lifa í sönnum dygða sið; Pví skaltú læra' að skilja

hér, Hvad skyldan þörf og dýrmæt er; Æsdu daglega þecking þá, Þeirri svo aldrei vikir frá.

2. Gæt þess: hvør skylda' er gæfa víst, Girndum þínum ljá tauminn síst, Svel þér sjálfum ecki trú, Avalt þinn lifnad prófa þú; Minnst þess: hvørr deildur dagur þér Dýrmætur partur lífs þíns er!

3. Um Jesum þeink og öll hans verk, Uppbvatníng þér er líf hans merk; Vanmátt ef finnur, þetta þér Prísti til bænar, styrk hann lér; Þennan heim lær ad þeckja bert, Þig med, og til hvørs fæddur ert!

4. Þeink um, hvad stutt þér líf er léd, Lít hvad þín sál er dýrmæt med; Laun dygda skoda laungum hér, Líka straff glæpa' er eptir fer; Samvizku raust ef sefast, bid! Syndirnar skildu jafnan vid!

5. Helzt fra úngdómi hvørja tíd Hollrar samvizku rádum hlýd; Eitthvad þarft jafnan ydja skalt, Ersidid dygda framsør haldt; Lystíngum neita leyfdum þrátt, Svo lærir dempa girnda mátt.

6. Vondra umgeingni fardu fjær, Forsjálni' af gódra dæmum lær, Haldir þú áfram þá

med því, Þú munt fljótt vaxa dygdum í, Vaxa í farsæld fridi med, Fylgir þá gott og rósamt géd.

7. Ef vér nú veljum veginn þann, Venjumst vér brátt ad prœda hann, Þá eflist luckan þrávalt ný, Þá er allt feingid verøld í; Þá munum hér um líffins leid Leidast ánægdir fram ad deyd.

8. O Gud! vor hjørtu uppvek þú, Ad vér gudrækni, dygd og trú Avalt stundum, lát Anda þinn Oss þad hugarfar géfa inn: Ad, svo sem kristnum sómir hér, Sífeldt kappkostum líkjast þér.

9. Veit oss framfør í vísdóms dád, Veit oss sameinast þér, svo nád Fullkomnri rósemd fáum vér, Farsælir stundum bezt hvad er; Vort styrktu líf og veika ønd! Vér selum oss í þína hønd.

58. Sálmur.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Aldrei nóg vér adgætt fáum Øll Skaparans miklu verk, Hvør vér jafnan hvern dag sjáum,

Hvad þau eru stór og merk; Hvad má fremur hrært vort géd Helgri undrun fylla med? Hvad meir hvetja hann ad prísa, Hvad hans gæzku meir auglýsa?

2. Hvad má traust vort fremur festa, Enn furduverka Drottins sjón? Hvørs dýrd á því minsta og mezta Má eins sjá; ei lídur tjón Einn titlíngur, eitt grasstrá, Utan hans sé vilji sá; Allir reyna' í allri veru, Addáanleg verk hans eru.

3. Hvørs meistara handverk gétur Heimsins bygging jafnast vid? En, hvad veldur, madurinn metur Manna verk og þeirra sid Méir enn Drottins dásemd þó Dýrdlega sem allt tilbjó? Skodum jardar sképna mergdir, Skodum margbreytt kyn framferdi!

4. Hvørr slíkt skodar, hann sér vottinn Herrans maktar, játa má: O! stór verk þín eru, Drottinn! Einginn nóg þeim skírir frá; En helzt fáum, Herra! þeckt, Hvørsu þitt er veldi frekt, Vér sem dupt og aska erum, Oss vid þig nær samanberum.

5. Inn þó skygnst vér ecki fáum I náttúru filsnin huld, Af þínum verkum samt vér sjáum,

Sé þín maktin eingum duld; Helga lotníng héraf fær Hjartad; sídar munum vær, Í þeckíng þinni leingra leiddir, Lof þér greida vel tilreiddir.

6. En hér medan á jörd byggjum, Ydja vor sé jafnan þad, Guds vërk verkum helzt ad hyggjum, Hans og vísdóm dáumst ad; Svo opt himin sjáum vér, Svo opt jördu lítum hér, Svo opt ad oss sjálfum gætum, Svo opt oss hans makt innrætum.

7. Í dupt sér vor andi flegir, O vor Drottinn! fyrir þér, Og lof þér af audmýkt segir, Ad þín náð svo mikil er; Þú oss leidir, léttir pín, Líka greidir veg til þín, Þar vér skodum þig, vor Fadir! Þar vér bodum prís þinn gladir.

59. Sálmur.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Ef Ritníng lesum helga hér, Í henni órækt dæmi vér Finnum: hvad bænin mikid má, Mun neinn þann sannleik efad fá; Bæn lýds-ins Pétur frelsad féck; Fyrir bæn Mósis yfir

géck Ísrael hafid; einninn gjørd Elíafs bæn fécé regn á jørd.

2. Hann bad, og líf þad barni gaf; Brendi fórn eldur himni af; Ezechías bad, og full því faun Fimtán ár løgd vid æfi hann; Jesús bad sjálfur jørdu á Jafnan, hvørr vill því efad fá: Ad hans bæn jafnanu hafi mátt, Ef hann í trúnni bidur þrátt?

3. Guds ecki bregdast gæzkan kann, Gódur, sem fyrri, enn er hann; Vér frídkeypt børnin Freisarans Af fyrirbón erum styrktir hans; O Drottinn! nád þín eylíf skín, Eyrun þú byrgir sízt oss þín; Hønd þín er aldrei offstutt þá, Oss nær hjálþinni liggur á.

4. Í Jesú trausti, ó Gud! vér Utausum hjertum fyrir þér, En, hvarum bidjum, Herra! þá? Um hjálp, svo veg þinn røtum á; Já, sú bæn þócknast þér hvad mezt, Því muntu hana heyra bezt, Og géfa vorri øndu hvad Oss styrkir þér ad hallast ad.

5. Heims þó ei munad hrópum á, Himnesk sælu-von nægja má; Vorn látum lúta vilja þér, Vitum þín forsjón stødug er; Anda þíns géd vort ørfi nád, Ad í bæn vorri stødugt

ráð Fáum vér til að fylla það, Sem fyrr vort hjarta þig um bað.

6. Vort líkt Salómons sinni sé, Sem ei girnist helzt makt og fé, Heldur þá speki: að hlýða þér, Og hvað eitt stunda rétt sem er! Æ, Drottinn! ráðvandt géf oss géð, Gæfu nóga þá fáum með; Og þó heims velmakt víki frá, Vizka og dygð oss nægja má.

60. Sálmur.

Lagið: Kom Skapari heilagi Andi!

Vorri hryggð einatt valda má, Vor kjør oss eigi nægja hér; Því er eg ekki eins og sá Auðugur' virðtur? hugsum vér.

2. Svo gleymum vér því góða þrátt, Sem Guð oss sjálfum lét í té, Og hugsum þarum harla fátt, Hvað stór hans gæzka við oss sé.

3. Vér metum ei hvað mørg þúsund Meðbræðra vorra' á jörðu hér, Meir hafa orsök marga stund Miður ánægðir lifa' enn vér.

4. Vér lifum hér í landi frí, Lágt þó með-

brædur vorir opt, Þraungum fángelsum fastir í, Fá ei hvíld, skímu, dag né nótt.

5. Vér hvílum tídt í húmi rótt, Heilbrygdir rísum fætur á; Adrir med kveini eyda nótt, Af straungum sóttum værd ei fá.

6. Lífs til vidurhalds hefum flest, Hvad oss naudsýnlegt jafnan var; En margir þola braudsins brest, Betlandi leita næríngar.

7. Hví þá øfundum adra vér, Øfundar verdir framar þó? Þar oss med audmýkt þacka ber Þau kjør, er Drottinn oss tilbjó.

8. Herra! kénn oss ad hlutdeild sú, Hværja þín nád oss géfa vann, Sú hin hollasta sé oss nú, Soo ei møglum um skamtinn þann.

9. Overdugleika oss vorn sýn, Ei høfum neitt gott forþénad; Hvad oss útgreiddi gæzkan þín, Géfins veitt miskun allt er þad.

10. Lát oss þess fremur þacka þér, Þinni nád treysta, sannfærast; Þín stjórn vor lucka ávalt er, Aldrei sem kann ad fortærast.

11. Frá [illegible] oss ótti fordi þinn, Fyll oss kærleika, styrk vort géd, Ad hvad oss mætir hvørt eitt sinn Hjartans ánægju tokum med.

61. Sálmur.

Lagid: Medan Jesús þad mæla var.

Bezta lífsregla oss þad er, Ad samanberum líf vort hér Vid þann dóm, sem vér sídar á Sjálfs vors athafnir leggjum, þá Oss kynni mæda sárleg sótt, Og sorg inntaka hjartad fljótt, Edur þá daudans dregst ad nótt.

2. Opt skyldum spyrja oss ad því: Æ! hvad um líf mitt, þúngum í Sjúkdómum, mun eg þenkja þá, Þýd lækníng engin stoda má, En grátnir mínir ættíngjar Yfir mér standa' og vænta þar, Daudinn mig burtu dragi snar.

3. Æ! hvad þá dæma hugsum vér Um hvørs dags lifnad ockar hér: Andvaraleysi, lesti, spil, Lífinu sem vér eydum til? Mun géta hjartad fögnud fyllt Fordjarfad líf og illa spillt, Eda girnd vond, er gat oss villt?

4. Hvad munum dæma hérum þá Himin og jörd fortærast á, Nær kraptar himna hrærast fljótt, Hristist grundvøllur jardar ódt, Höfudsképnurnar hjadna þar, Hesst dómur, opnast bækurnar, Sem lýsa hvørnig lifad var?

5. Ef nú hugleidum þetta þrátt, Þá mund=

um ei svo ofurdátt Andvaraleysis elska hag; En, adgætnari sérhvørn dag, Eckért svo byrja, ad ei vér Adur spyrdum oss sjálfa hér: Hvørt gengur þú? þess gæta ber.

6. O Gud! sem anda gafst oss þann, Góda skynsemi brúka kann, Sem þeirri skynsemd sómir bezt, Send oss nád til ad gjora flest! Fótstigum vorum stjórna þú, Ad stefnum á þá sælu nú, Sem eptirbídur enn vor trú!

7. Lát oss adgæta veg vorn vel, Vort til þín hneigdu hjartans þel, Géf oss hugleida dauda' og dóm, Dýrann þinn elska orda róm, Og svo daganna enda tal, Ad komumst í þinn dýrdar sal, Hvar sál þig lofa sífeldt skal.

62. Sálmur.

Lagid: A Gud alleina.

Vér Jesú vorum Verdt er þá þockum nád, Pad bidja þorum Pann Gud, sem alls á rád; Hans er hjálprædi, Hvørs njótum fyrr og síd, Hann bjó oss bædi Bænheyrslu' og verdlaun stíd, Og þau eylífu gædi Um endalausa tíd.

2. Svo nær ed sendum Sanna bæn Gudi

vér, Hug hértil vendum, Hann Jesú Fadir er, Vort traust þad vekur, Vér djarfir leitum hans, Er ei burtrekur Andvörpin syndaraus, Heldur vel hýr medtekur Hjartans girnd trúads manns.

3. Vor hjörtu hrærir Heilagur Andi sá, Er fridinn færir, Og fulltraust Drottni á; Oss eignum alla Endurlausnarans nád, Gjörum grundvalla Góda trú á hans dád; Svo kann oss sønn tilfalla Sæla og hjálparrád.

4. O Jesú! allir J kvöld þig nálgumst nú, Greidum gjørvallir Gudi þackläti' í trú; Efalaust þín þýda Þetta fyrirbón er, Ad ei útlída Æfin vor gjordi hér, Og ad Gud enn vill bída Eptir ad betrumst vér.

5. Géf nád, bezt brúkum Býttann frest dygda til, Og því afsljúkum, Sem er þér helzt í vil; Gleym syndum gjördum, Géf styrk, þá skeikum vér! Bæg hefndum hördum, Hýrga, þá sorgin skér! Æ, likn oss, þótt lítt vördum Lífi til dýrdar þér!

6. Þýdt haf þolgædi, Þín miskun hjá oss sé, Med hefnd, sem hrædi, Högg ei uppvisin tré; Tal tilbidjenda Trúrra lát vaxa hér,

Virzt viltum senda Vidrétting, bidjum vér; Nafn þitt til alheims enda Utbreid til dýrdar þér!

63. Sálmur.

Lagid: Tàladi Jesús tíma þann.

Hvad eitt er sjáum ár og síd, Um þad sannfæra hlýtur, Ad vor mest árídandi tíd Upphefst, nær lífid þrýtur.

2. Heimur og øll hans umbreytíng, Ofkir, stand, sótt líkama, Og allir hlutir allt umkríng Auglýsa rétt hid sama.

3. En þó sannar slíkt allrahelzt Endurlausn vor, og pína Jesú, sem hefir framkvæmt flest Fyrir ástvini sína.

4. Oss er slíkt gledi, en aumka ber Adra sem blindnin vefur, Og ávalt gleyma eylífd hér, Er Gud þeim tilreidt hefur.

5. Varastú svoddan, sála mín! Sífeldt hins minnast ættir: Uppá þad gáfst þér æfin þín, Um eylífd lifa mættir.

6. Minnst og, nær syndin hér í heim Hjartad þitt svikul bleckir: Lestirnir skyldu leidir þeim, Sem líf eylífdar þeckir.

7. Þeim góða veg ef þreylist á, Þess gæt: hvørt dygdin leidir; Ef þreyngíng lífs þig mæda má, Minnst launa', er eylífd greidir.

8. Nær líkams hrynur hreisi hér, Hjartad þitt ecki gleymi: Eylífdin borgar ørlát þér Allt hvad misstir í heimi.

9. Búumst því undir eylífd vér, Ad hennar gædi hreppum, Undir því falin farsæld er, Færi því ecki sleppum.

10. Varliga brúkum tæpa tíd, Tídum vort líf ígrundum; Eylífdar borgar farsæld fríd Frid verk þau hér ástundum.

11. Eylífdar Fadir! oss kénn þú, Akvørdun vora' ad þeckja, Engin heims gædi orki nú Oss frá þeim þánka' ad hneckja!

12. Hugsun eylífdar oss innræt, Undirbú þér til handa; Vid heims ginníngum vor þú gæt, Vondt eckért lát oss granda!

64. Sálmur.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Þó virdist hulin vor tíd hér, Víst er þad: eylífd eptir fer; Hér kann ei endast allt vort

stand, Ei hér vera vort føðurland, Annars væri nú ástand vort, Ecki svo fullt með neyð og skort, Og vorn líkama ecki þá Umbreytíngar svo mundu þjá.

2. Eins mundi girnd vors anda rétt Einhvørn tíma sig fá hér mett; Oskiljanligt er allt vort kíf, Ef hér í heimi er síðsta líf; Nei! oss hefir Gud ákvarðað Einn varanligri samastað, Og hærri kjør, enn heims um grund Hryggjast og gleðjast litla stund.

3. Væru' ei røk héitil ønnur viss, Er það þó dauði Jesú Krists; Skyldi hann deya víst svo vér Vellysta fárra nytum hér? Skyldi hann þola þúnga kvøl, Þó fyrir litla stundar dvøl? Skyldi hann láta líf? en menn Lífs frelsið þeckja naumast enn.

4. Vors Jesú frelsan vottar það, Var oss annað líf ákvarðað, Þess vitni jarðar breyting hér, Betri heimur oss geymdur er, Hvar endurleysium Herrans hjá Hærri fullkomnun munum fá, Enn møguligt í veröld var, Veikleika meðan holdið bar.

5. Nær þetta skoðum, virðum vér Vigtugan tilgáng lífs vors hér; Vér sjáum til hvørs

lif var lént, Líka hvört kjör þess fá oss bendt; Vér búumst eylífd vorri vid, Vel brúkum léda tímans bid, Og keppumst lifnad lagad fá, Líkast þeim, sem er himnum á.

6. Hjörtun vor fyllir heims um tíd Himneskt ánœgja fridar blíd, Svo ad vér elskum sífeldt þá, Er sambrædra vœntum himnum á; Med Anda þínum allstadar Innrœt oss, Gud! þad hugarfar, Þá mun oss blessast þessi leid, Þá mun vort rósamt líf og deyd.

65. Sálmur.

Lagid: Pétur þar sat í sal.

Vors lífs vidurhald er Verk Guds, slíkt sjáum, Nær líkams veiki vér Og voda heims gáum.

2. Hvad opt lífs vidhald víst Vanrœktad höfum, Svo furda sýndist sízt, Þó svœfum í gröfum.

3. Víst því til einn Gud er, Umhyggju ríka Er fyrir öllum ber, Og stjórnar líka.

4. Væri ei vöktun hans, Vaggan gröf auda Víst mætti verda manns, Og vær svefn ad dauda.

5. Að høfum hræríng, líf, Heilsu, not gæða, Allt sannar: að vor hlíf Er Drottinn hæða.

6. Væri ei vissa sú, Vort hjarta mætti Hræðast allt hvað oss nú Helzt mæta ætti.

7. Því prísum þína náð, Þú himna Faðir! Að þitt umsjónar ráð Vér skoðum glaðir.

8. Mínkun það mikil er Manni hvört sinni, Ef treystir ei sem ber Umsorgun þinni.

9. Géf þú oss þakklátt þel, Þér svo fast trúum, Og með auðsveipni vel Oss til þín snúum.

10. Svo hræðumst heims ei kíf, Hvað sem oss mætir; Þú ert vort ljós og líf, Í líku vor gætir.

11. Leið oss í umsjón þín, Auðgaða gæðum, En þegar æfin dvín, Í dýrð á hæðum.

66. Sálmur.

Lagið: Frið veit þú vorn landi.

Hvörr einn þá lucku hefur, Sem hollust víst hans sálu er, Misjafnt þó, hvað Guð géfur, Gjarnan úthlutað metum vér; Alvaldur út samt

býtir Ollu vísdómi med, Farsæld vorri pad flýtir, Ef fáum þess vissu séd, Vorri rófemd þad veldur, Vardveitir ofund frá, Orvínglan ei þá heldur Oss megnar nein ad þjá.

2. Hvorsu ánægdir ecki Endum og byrjum vér hvorn dag, Þegar vor sála þeckir, Pad Gud útskiptir vorum hag; En, kannské ecki finnum Ánægju þessa vér, Og hugsum því þrásinnum: Þessi er sælli mér; Þá eigi þad ígrundum, Pad hinn, sem farsæll telst, Má sakna morgum stundum Margs, er oss bak-ar helzt.

3. Heims sæld ef hofum eigi, Hindrar þad blecking margri frá, Vér hofum færri vegi, Vorn Gud styggja, og meida þá Samvizku vora og sinni, Sízt lídur skipbrot trú; Ovinir odlast minni Ofundar-sakir nú; Vex fridur vorrar sálar, Vex laungun himininn í, Heims brautir blídu hálar Vetur adgætast því.

4. Ef meiri gledi gnóttir Gæfust, hvort mundum kátir vér Hugsa um sorg og sóttir, Sjálfan daudann og eylífd hér? Þetta vill þúngbært falla Þeim, sem mjog elska jord; Gésum því Gudi alla Girnd vora og þackar-

gjørd; Því vid oss bezt hann breytti, Blídur gaf farsæl kjør, Og sálum vorum veitti Vissu um himnafør.

5. O Gud! sem alls rád hefur, Anægd og rósemd veit oss fá, Og ef þú gnægd oss géfur, Géf oss drambsemi varast þá; En ef oss ólán hendir, Ørvínglan geym oss vid, Sálum vorum þú sendir Sanna skynsemd og frid! Himinsins dýrd íhuga, Herra! oss lát, sem ber, Svo mun oss sídur buga Sorg edur gledi hér.

67. Sálmur.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Medbrædra vorra vinskap hér Vel skyldum stunda' ad hljóta vér, Svo, þegar líf skal linna, Missir vorn gráta margir þá Mættu til orsøk nóga fá, Og sárann søknud finna.

2. Luckusamt er þá lífsins mid, Líkvers því fagrast kistu vid Er, þá sannkristnir kveina: Lát, Gud! hins dána líka þú Leidast í stad hans, fyrst ad nú Missir hans meigum reyna.

3. Med litlri luckú' um líf sá gèck, Er loss-

týr hvörki á né féck; Betra er líf svo linni, Ad vorn rádvandir vidskilnad Verdi gráta og sanna þad, Ad sárann söknud finni.

4. Géfum því öllum orsök vær, Ad blessa vora minníng, nær Nákaldir lík vér liggjum; Rádvandni, miskun, rósemd, sátt Rækjum, óvina jafnvel þrátt Sannmæli þaraf þiggjum.

5. Ástvini vora eckért kann Eíns fremur hugga, enn vita þann Sannleik: ad sælu feing-um, Frelsíir af sorgum, fári og neyd, Fyrst um útrunnid líssins skeid A vegum Guds vér geingum.

6. Hvad þerrar þeirra harma tár Hér frem-ur enn sú vissa klár: Þeir muni skjótt oss finna, Í himna yndis sælu sal, Hjá sjálfum Krist, hvar aldrei skal Sambúd né líf vört linna.

7. Endalykt slíka' ad ödlast hér Oskum og képpumst fremur vér, Enn elli hreppa háa; Marga burt gamla daudinn dró, Sem daga lífs med manndygd þó Áslifdu ofurfáa.

8. Ástundum því um æsitof Avalt svo breyta, ad hvörr, í gröf, Rádvandur bein vor-blessi; Gott nafn er betra gulli' ad fá, Graf-

skrift ei heldur jørdu á Finnast má fegri' enn þessi.

68. Sálmur.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Þessi skal vera vor stund nú, Vér til Guds snúa gjørum, Víst því adkoma verdur sú Vel, ádur hédan førum.

2. Vér sláum betrun vorri á frest, Vitum þó tímann fara; Einatt fékk daudinn líf manns lest. Med litlum fyrirvara.

3. Kannské, þá heimi þessum vér Þjónum og synda ydjum, Oss beri daudinn burt med sér Á blóma aldri midjum.

4. Og þó vér kynnum elli ná Eptir stund lífsins tapta, Mun vor tilhneigíng hértil þá Hafa meir lyst og krapta.

5. Onei! því meir nú þjónum synd, Þess meir í girnd oss flækjum, Þess heldur vex vor þrjózkan blind, Því meir Guds bod afrækjum.

6. Drottinn vald vorrar æfi á, Osmikid sízt má kalla, Ad til Guds dýrdar gódrar þá Géfum tíma lífs alla.

7. Vér flýum því á valdið þitt, Vor Guð! og synd afneitum; Géf oss afbrotin gjörvöll kvitt, Gæt þess, að börn þín heitum!

8. Opt hétum vér þér elsku tjá, Opt þér þjóna og heyra, Opt glæpum hafa andstygð á; En, Guð! það varð ei meira.

9. Hjálpa oss þó með þinni náð Það góða byrja og enda; Æ að vaxa í allri dáð Oss virztu krapt til senda!

10. Hlýðni sú, sem nú sverjum þér, Sízt lát oss hverfa' úr minni, Að vér framgaungum eins og ber, Undir varatekt þinni.

11. Ginníngum heimsins geym oss við, Géf dygð og stöðuglyndi, Sálar rósemd og sannann frið, Svo høfum lán og yndi.

69. Sálmur.

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vort líf er sífeldt sorg og þrá, Sárfáa daga telja má Fría frá allskyns ama; Skjaldan svo allt að ósk er veitt, Að ecki framar vanti neitt Víst í vetfángi sama: Séum vér ríkir, sótt er nær, Séum heilbrygdir, fátækt slær; Høfum

vér það hvørttveggja, Vantar opt trúrra vina fund, Vantar rósemd og glaða lund, Er lán heims ei kaun tilleggja.

2. Skjaldan fæst allt, sem óskum vér, Aumra manneskja sjónir hér Stundum vort særa sinni; Stundum samvizkan saurgud slær, Svíður skaði, er maður fær, Ymist meir' eða minni; Stundum svíkur oss vonin veik, Vor gleði tíðt svo fer á reik; Stundum Guðs hulda hönðin Tiptar oss, að vér auðmýkt með Ástríkt hans þeckjum føðurgéð, Og flýum glæpa grøndin.

3. Ihugum daga alla þá, Er heims sællifi þéntum á, Og þá oss íllt ásettum; Teljum daga þá loks, er lágt Láum sjúkir, og næsta fátt Af góðu vér útréttum; Jofnum svo saman við þá vér Varandi gleðidaga hér, Vér munum finna flesta, Sem Job lýsíngu sanna gaf, Segjandi: órósemi af Full er manns-æfin mesta.

4. En þar oss mætir allt það hér Undir stjórn Guðs, því meigum vér Ánægdir ætíð vera; Hvørn dag oss þvílíkt huggar traust: Hann blandar gleði efalaust I hvað sem hljétum bera; Hans alvís gæzka hagi manns

Til heilla jafnan greidir hans, Guds forsjón góð mun sanna; Hann leggur byrdi herdar á, Og hjalpar til ad bera þá, Styrkir krapt mæddra manna.

70. Sálmur.

Lagid: Mildi Jesú! eg minnist nú.

Hvad mædufull sem æfin er, Ánægju fáum ríka, Nær Guds forsjónar gætum vér, Gæzku og maktar líka; Hjartans gledi þad heitir merk, Hans dásemdar ad skoda verk; Þeinkjum um þecking slíka!

2. Daglega er fyrir augum manns Yndisleg sjón Guds verka, Er kveikja mætti' í hjarta hans Helzt til Guds-elsku sterka; En ad vanrækja þetta þá, Þad er ad gleyma og forsmá Drottins miskunsemd merka.

3. Hann hefir kærleik sýnt oss sinn, Svo vidurkénna mættum: Allt gjördi vel vid mig Gud minn; Margskyldt er líka gættum: Ad þad sem byrjad höfum hér, Hefir hann farsælt, þetta vér Med audmýkt játa ættum.

4. Heilbrygdi hann oss góda gaf, Gledi,

lyst, krapt ad vinna, Hættunum vendi ótal af, Opt lét oss heppni finna; En þeim medbrædrum, er vér þó Ánægdir sjáum lifa í ró, Margsinns veitti minna.

5. En ef Guds dýrdar unun á Augunum gjörum renna, Fyllist af gledi þánkinn þá; Þad er oss sjálfum kénna, Ef med glæpunum enn á ný Í gáleysi framholdum því, Ad forsmá fögnud þenna.

6. Þad skal því öll vor æfi-spor Oss gledja, styrkja, hressa: Ad Gud er tryggur vinur vor, Vill oss geyma og blessa; Hans med þakklæti þiggjum nád, Þeim Drottni felum enn vort rád, Er gætti allt til þessa.

71. Sálmur.

Lagid: Stridsmenn þá hofdu krossfest Krist.

Undrun er stór, ad ecki vér Umvendumst glæpum frá, Hvartil Gud sjálfur lid þó lér, Og ladar; eda má Fjöldi syndanna frá því hér Fæla? er betri þá Samvizku nögun, sem oss skér, Enn sálar rósemd fá.

2. Eda, er syndin ordin ljót, Inngróin

brjóstid í, Svo ørdugt falli yfirbót? Á leingi framm í því Halda? á Jesú fridar fljót Frelsunin krapta-ný Einskis metast? svo ei af rót Ydrumst og verdum frí.

3. Skal allt þad ómak, øll sú nád Onýtast, sem Gud vann Oss fyrir hafa? á hans rád Eckert ad vinna' á mann? Hans Andi verkar hjálp og dád Hjá þeim, er þyggja hann; Ef hans umhyggja er forsmád, Orsakar sálar-bann.

4. Sjálfir í gløtun gaungum þá, Gjøld þýngri hreppum víst, Gledi er himnum yfir á Einum syndara' er snýst; Hinna nøfn eru einglum hjá Andstygd, fyrst betrast sízt; Gálaus í tøpun geingur sá, Guds nád er móti brýzt.

5. Hvar vill ránglátur finna frid, Forsvar og hæli bezt, Hér þegar skilur heiminn vid, Og hrygdin kvelur vest, En lukt er ríkis himna hlid, Hvørt hann afrækti mest; Goldin laun fyrir glæpa sid Gløtunin hønum sést.

6. Leitum því nádar nú í stad, Nú er ad ydrast mál; Gud vor himneskur! gef oss þad, Getum heims varast tál; Fyrst ad þinn Sonur

fyrir oss bad, Og frelsti líf og sál, Lát oss hans njóta líknar ad! Leid vel! því braut er hál.

72. Sálmur.

Lagid: Gef þinni Kristni gódan frid.

Par oss í øllu vitum vér Vera mjøg kraptaríra, Hugga má þad: ad yfir oss er Umsjón Guds nádar dýra, Sem øllum hlutum hefir ad stýra.

2. Vér vitum ei hvad mæta má Á morguns næsta degi, En hønum, sem ad alls rád á, Er gjørvallt hulid eigi, Hvad oss hendir á vorum vegi.

3. Einatt rádþrota verdum vér, Vorrar gæfu ad leita, En hans rád kroptugt ávalt er, Adstod og hjálp ad veita Peim, sem ad vild hans vilja breyta.

4. Fyrst þannig ástand þeckjum manns, Því felum vér þá ecki Áform og rád í forsjón hans, Sem fótspor øll vor þeckir, Og hvørs nád makt ei nockur hneckir?

5. Ef oss hans nægdi vilji vel, Vér mund-

um ecki kvída, Heldur med ánægt elsku=þel, Ókomnra tíma bída, Og treysta á hans forsjón fríða.

6. Hans vísdóm þeckja hvørjum ber, Hans treysta guddóms mætti; Hans gæzku þacka, góð sem er, Gledja oss jafnan ætti Hans umsjón, er ad øllu gætti

7. Géf oss, Gud! náð þá: vorn ad vel Vanmáttinn jafnan sjáum, Og med audmjúkt og einlægt þel Ad þinni miskun gáum, Svo hjá þér njóta nádar fáum.

8. Annara ei væntum eptir náð, Oss skal þín hjástod lynda; Veit þinnj kristni krapt og ráð! Kvitta vid straffid synda! Gudlausra rádum gjør burt=hrinda!

9. Í vandrædum oss vísdóm géf, Ad velja hid notamesta; Nær hrygdin slær, med hjálp ei tef, Hønd þín oss leidi bezta, Vid þig lát oss vor hjørtu festa!

73. Sálmur.

Lagid: Lof sé þér, Gud! fyrir lidinn dag.

Satt er þad: mjótt er himna hlid, Heims

þeſsa torfær vegur; Samt ſkal hvør kriſtinn képpaſt vid Komaſt þá leid ótregur, Væri vor neyd ſvo þúng og þrá, Pad hún ei ſigraſt nædi, Og ſtødug ſtædi, Vorkunſemd nockur væri á Vorri óþólinmædi.

2. En nóg medølin høfum hér, Heims veg greidfærann gjøra: Létt verdur ſtríd, ef lítum vér Til líſſins ſeinni kjøra; Ovinir vorir eru þrátt Oflugir, hinn þó ſtærri, Sem er oſs nærri; Vorn ſtyrkir Jeſús veikann mátt, Vorn kroſs gjørir léttbærri.

3. Med réttu kunnum klaga ſízt Kriſtindóms ørdugleika; Hvetji oſs dæmin helgra víſt, Pá hjartans trauſt vill ſkeika; Metord og lucku láta hér, Líkt ſem Kriſts ſtrídsmenn gjørdu, Í hrygdum hørdu, Erum tilneyddir ecki vér, En høfum frid á jørdu.

4. Sjáum hvad Jeſús ſjálfur leid Sáluhjálp fyrir vora: Onád frá fæding allt ad deyd; Ættum vér þá ad ſkora Oſs undan kaleik, ſem hann ſaup? Sorg heims því ſkulum bera, Vongódir vera; Hér þó oſs géfiſt hrygdar ſtaup, Hann kann þad ſætt ad gjøra.

5. Rádvendnin ſkyldu' ad rækja ſín, Raun-

góðann krapt oss gèfur; En miskunsemdin, ó Guð! þín Aform gott blessað hefur, Esl oss mót syndum verjast vel, Veit hug, krapt, von, staðfesti, Lát varast lesti; Svo játum loks með sannfært þel: Sá mjói' er vegurinn bezti.

74. Sálmur.

Lagið: Gleð þig, Guðssonar brúð!

Hvørr er eg? ættum vèr Oss spyrja þrávalt hèr: Tek eg góðs framfør sljótri? Eða slækist í þvœrúð ljótri? En vèr meðkénna ættum, Oss sjaldan hèrað gættum.

2. Pánkalaust líf burtleið, Látum ókomið skeið Eigi svo aptur fara! Oss tøkum gløgg-ann vara! Hyggjum að: hvørt nafn berum, Hvartil skapaðir erum?

3. Guðs hefir gjørt oss hønd, Gaf hann oss líf og ønd; Vort hold er mold af moldu, Af mold nærist, leggst í foldu; Af útliti er skæra Ei þá sig verdt að stæra.

4. Smeckbetri fæðan fín, Og føgru klæðin þín, Dýrmætið ei þitt eykur, Ertu samt dupt

og reykur; Andi þinn einnig tapti Eptirmind þess hann skapti.

5. Skynsemd er mjøg deyfd manns, Marg-spilltur viljinn hans, Hvad oss var helzt ákvardad, Og hefdi mezt um vardad, Er gjørt af manns vanmætti Midur enn vera ætti.

6. Þetta satt sønnum vér, Þá sjálfur Kristur hér Hradt kémur dóm ad halda, Og hvørjum laun sín gjalda; Þá mun sjást: menn á jørdu Margt gott forsóma gjørdu.

7. En þad er oss bezt vørn, Erum vér frelst Krists børn; Hylli Guds hann oss greiddi, Og himna farsæld tilreiddi: Ef vér ástunda vildum Ad breyta svosem skyldum.

8. Ydkum því ætíd hér Eins líf og Kristn-um ber, Eslum Guds æru sanna, Og velferd medbrædranna; Þá ánægd þaraf sáum, Er þecktum ei fyrr né sáum.

9. Svo munum sofna í frid, Samvizku dóm þann vid: Vér høfum verk, þau áttum, Vel gjørt, sem orka máttum; Gott rykti grøf þá prýdir, En Guds dýrd sálu skrýdir.

75. Sálmur.

Lagid: Lifandi Gud! þú lít þar á.

Ydrunarinnar akta ber Undandrátt vezt skadnæmi; Eylífdin sýna þó mun þér Þess miklu fleiri dæmi; Oumvendtur því margur mann Mjøg fljótt burtricktist, fyrr en hann Hugsadi hel adkæmi.

2. Er ei á þessum ímind vor? Er oss ei skyldt ad játa: Ofmørg framgeingum æfisspor, Án þess af glæpum láta? Vidlund er Guds, hann burt ei sló Med brádum dauda oss, hvad þó Forþéntum margann máta.

3. Mót Guds advørun er stórt fár Ydrunarlaus ad sofa, Og reida sig á allmørg ár, Eda, sem Felix, lofa: Annad sinn snúa eg vil mér, Ydkud synd þverúd med sér ber, Sem veldur sálar dofa.

4. Eda hvørr lofad oss því fær, Enn tøkum sinnaskipti? Máské daudinn, hvørn hugdum fjær, Hradt oss í burtu svipti; Gétur ei skéd, ad Gud, hvørs raust Gjarnan forsmádum þánkalaust, Oss med útsnørun typti?

5. Hvørr veit, hvørt Andi helgur á Hjart-

ad vort klappar fremur? Sláum á frest ei ydrun þá Allt til þess daudinn kémur, Treystum ei því, sem óvíst er, Í dag fyrst rödd Guds heyrum vér, Ádur enn nótt oss nemur.

6. Á morgun heyrum máské: þú, Manneskja! strax skal deya; Álítum oss því, eins og nú, Andláts stríd skyldum heya! Audmýktumst, hyllumst Herrans rád, Huggum oss svo vid Jesú nád! Hans veldi skulum hnegja.

7. Látum oss girndir vondar vid Vakandi jafnan strída! O Gud! þartil þitt legg þú lid, Ljá oss krapt þér ad hlýda, Og læra hvörsu lífid hér Laungum fallvalt en dýrmætt er, Svo ödlumst burtför blída.

76. Sálmur.

Lagid: Jesú! þín minníng mjög sæt er.

Ef vér hugleidum hvad sú var Heit elska, Jesús til vor bar, Upphvetur þad oss aptur á mót, Ad elska hann af hjartans rót.

2. Skylda einasta ecki er, Ad elska Jesúm Kristum hér, Heldur og ædsta audna manns, Ad lifa og deya' í kærleik hans.

3. Hvad mikid gott oss gjørdi hann, Svo gæti leidt til elsku mann? Hvad lét hans ógjørt líknin há, Sem lada oss til kærleiks má?

4. Hvad sýnir framar, hvørsu hans Heit var elska til syndarans, Enn þetta: ad hann ljúfur leid Læging, forsmán og bitran deyd.

5. Eymd fyrir dýrd hann á sig tók, Í stad sælu sér mædu jók; Fyrir ríkdóm og farsælt líf Fátækt kjøri og daudans kíf.

6. Grimt má því heita hjarta þad, Hvørt Kristum fær ei sannelskad; Efl oss, Jesú! svo elskum vér Æ þig, og skiljumst sízt frá þér.

7. Vort líf og daudi lýsi því, Vér lifum þínum kærleik í, Án þess hér finna aungva má Ánægju og huggun jørdu-á.

8. Hvønær sem ginna hjartad vill Heimsins bleckjandi girndin ill, Hvørs þú synjadir sjálfum þér Sýn oss, og hvør vor skyldan er.

9. Ef í synd lifum, sýn oss hér Sára kvøl er þær juku þér; Ef møglum undir eymd og neyd, Oss minn þá á þinn kross og deyd.

10. Elskan þín leidi lífs vorn hag, Líka farsæli andláts dag, Athøfnum stjórni øllum, vér Aldrei svo skiljumst meir frá þér.

11. Heims elsku frá oss, Herra! fær, Hjört-un í dauda endurnær Med þeirri von: ad vér med þér Verdum, hvar eylíf sælan er.

12. Ó! þá yndælis unun há Enginn í veröld skinja má, Helzt sjáum því á himnum vér, Hvad sæll er sá, sem lifir þér.

77. Sálmur.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Sál mín! athuga svosem ber Sannann kær-leika Jesú hér! Gack til Betlehem, gæt ad þar, Guds ljómi manns í líking var; Fylg hönum, sjádu sjálfs hans líf, Sem var hladid med eymd og kíf! Ofsóktur sýndi elsku hann, Auma styrkja og lækna vann.

2. Saklaus hann var, en samt þó leid Særing, mannhatur, kvöl og neyd; Í Geth-semane gæt og sjá: Guds Son þar flatur hrygg-ur lá; Blódsveitann, andvörp, bæn og tár, Bardaga daudans, hrygd og sár, Og hlýdni sem hann sýndi hér, Set allt vel fyrir augu þér!

3. Fjallid Golgatha gack svo á, Guds furdu-verk hid mesta sjá! Nakinn Jesús med nöglum

ber Negldur á trénu fastur er, Umkríngdur bødlum; æ! það var Elskan, sem hann mest styrkti þar, Og þrýsti hønum þessa neyd Pol- gódur líða fram í deyð.

4. Er það møguligt, ønd mín! nu Ei vid sjón þessa hræríst þú? Æ! hvørnig fær þér ervidt veitt, Ad elska Jesúm Kristum heitt? Fyrir sinn kærleik kýs hann þinn, Kanntú hann elska nockurt sinn Eins vel og forþént hefir hann? Hann vill kærleika einlægann.

5. Æ! kom, mín sál! og ei tef nú, Med eptirlaungun, bæn og trú, Ad elska Jesum meir og meir, Mannelska hans fyrst aldrei deyr; Viljuga legg þig vald hans á, Verkan kærleik- ans audsýnu þá: Ad øll þín hegdan hér á jørd Helgist Jesú med þackargjørd.

6. Spyr þig vid hvad sem forma fer, Fyrst: hvørt ad þetta samkvæmt er Kærleika þeim, þú kristinn bert Kristo ad greida skyldur ert? Minnstu! ad lífs þíns luckn hátt Lausnarans offri þacka mátt; Hans kærleik skoda þér ber því, Og þrávalt prísa verøld í.

78. Sálmur.

Lagid: Syrgjum vér ei sáluga brædur!

Lífs vors hér um lídandi stundir Lucka er stærst, ad vita sig undir Forsjón Guds vors framleidast; mætti Fulltreysta því Drottins hvørr ætti.

2. Skadar velferd sképnum ad trúa, Skinlitlar oss farsæld ei búa; Drottinn frelsar, hann veit hvad hagar, Háskann þeckir, kjørin bezt lagar.

3. Gæzkan hans er gjørn til ad stoda, Géfur hjálp í sérhvørjum voda, Opt slíkt reyndum ei þá oss nærdi Annara bjørg, hann lidsemd oss færdi.

4. Einrúms kvak vort aungvir þá virdtu, Eyru hans vorn kveinstafinn hirdtu; Hann vor tárin taldi, því ætti Treysta sálin hans líkn og mætti.

5. Oss umkríngir eymdin, sem grætir, Enginn veit hvad nærsta dag mætir; Samt ei kvídum! gódri oss géfum Guds forsjón, og mátt hans ei efum!

6. Gud! þér felum gjørvallt vort hjarta,

Géf því skilníngs ljósíð þitt bjarta; Viljann helga, vora geym sálu Vélum frá á braut lífsins hálu!

7. Afvegu, sem oss villa snarast, Oss kénn þú að þeckja og varast! Haldt oss við á hjálpræðis vegi Himins til, svo skeikum vér eigi.

8. Lít til vor í líknsemd af hæðum, Leið og styrk í veraldar mæðum; Allt hvað nytsamt og gott má kalla Oss, fyrir Jesum, láttu tilfalla.

9. Forsjón vér svo felum enn þinni, Fjør vort, líf, sál, æru, heimkynni; Oss þín miskun ætíð bevari, Ertú, Guð! vor heilsugjafari.

79. Sálmur.

Lagið: O Guð! heilagur! heilagur!

Erfiði dagsins eptir hér, A nóttunni þá hvílumst vér, Rétt sem andvana erum, An tilfinníngar einnin þá, Um þann háska, sem granda má, Aðgæzlu aungva berum; Oslíkt Er slíkt, Oss nær sinnum Ei né finnum Ast Guðs blíða, Eður hans bendíngum hirðum hlýða.

2. Þá er sem sofi sinnið allt, Til sannra dygða tregt og kaldt, Háskann aðgætir eigi;

Líkt sem í draumi lífid þver, Lifdum burt þannig mørg ár vér, A vorum æfi vegi; Því mál, Mín sál! Þér má heita Þessum neita Þrjózku dofa, Varastu leingur í synd ad sofa!

3. Vakna! þig rødd Guds vekur nú, Verkanir Andans adgæt þú, Lát synd ei svæfa fremur; Géf þinni skyldu gætur ad, Guds raust fyrst þér nú skipar þad, Hvørr veit nær kallid kémur? Mjøg er Hætt hér; Øll lífs-tíd Er eins og stríd, Því átt' ad vaka, Lífs ef kórónu í laun vilt taka.

4. Illa burt sóud æfin þín Angrar þig mest í daudans pín, Hvørt kvøld því hér ad gættu; En, vor Gud! þína adstod vér Ei meigum missa neinn dag hér, Hag vorn med hjálp því bættu! Oss vek, Og rek A burt synda Svefninn blinda; Send þinn Anda, Tímann adgæta og verk vor vanda.

5. Þitt ord, tiptanir, elska, vægd, Øll þolinmædi og gæzku nægd, Oss til umbótar hvetji! Vér skulum ætíd vaka þá, En verdi svo, oss lífsbraut á Andvaraleysid letji, Þín hønd Þá ønd Vekji, leidi, Vel tilreidi, Vér svo fáum Sigur í strídi og sælu náum.

80. Sálmur.

Lagið: Sá frjáls við lögmál fæddur er.

Þeir sem löstunum lifa í, Lausnara sinn óvirða, Falla í hefnd Guðs fljóta því, Fyrst ei um náð hans hirða.

2. Vonzku þá Jesú vorum mót Vörumst með kærleik heitum, Elskum hann, gjörum yfirbót, Eptir hans dæmi breytum.

3. Að sönnu fyrir synd hann leið, Svo réð og dæmi veita Oss, hvernin vér um æfiskeið Eptir sér skyldum breyta.

4. Frá því hans dæmi fylgja vel Fors heims oss aldrei hræði, Mót hatri sýnum hógvært þel, Mót hrekkjum þolinmæði.

5. Eins og hann liðum ljúfir vér, Hvað lætur Guð tilfalla; Öðrum til heilla, eins og ber, Utréttum skyldu alla.

6. Þykist Guð tipta þurfa oss, Þolinmóðliga breytum; Sem Jesús tökum sendan kross, Sjálfum oss vel afneitum.

7. Ef gráta þurfum eins og hann, A Drottins hjálp þá treystum; Ef yfirgefa ástvin kann, Oss við Guðs náð hughreystum.

8. Ef yfirgéfnir verdum vér, Vors Jesú hróp hugleidum: Gud minn! því hefir gleymt þú mér? Guds miskun oss á reidum.

9. Eins þegar deya eigum vér, Ønd vora selum Drottni, Hann sigur, krapt og líf oss lér, Líka þó hérvist þrotni.

10. Af þjáníng, Jesú! þinni mér Þau beztu not virzt greida, Hvört um blóm edur þyrna þér Þócknast mig hér ad leida.

11. Eg geng óhultur hönd vid þín Hér braut vegferdar minnar; Sjálfur medtak þú sálu mín Sídan til dýrdar þinnar.

81. Sálmur.

Lagid: Fadir vor sem á himnum ert!

Eins og samfrelstum brædrum ber Byrjar hvörr annann elskum vér; Oss hefir Jesús elskad heitt, Utgéfid sig og margt gott veitt; Hvad goldid fyrir gæzku hans Géta líttnýtir kraptar manns?

2. Ef vér af réttri ást til hans Adslodum þarfir náungans: Húngradan sedjum, sárþyrstann Svo dryckjum, klædum nakinn manni

Virdir hann þad gjört sjálfum sér; Svoddan góðverk því stundum vér!

3. Jafni fyrir alla Jesús leid, Jafndýrt því mat hann allra neyd; Ættum þá brædur vora vér Vanvirda, sem hann eignar sér? Hvørnig tilheyra Kristo kann Kærleika sá ei æfir mann?

4. Eins hjartagódir og hann var, Offur tillátum miskunar; Oss þitt hugarfar innræt þú, Ædsti kærleiki, vor Jesú! Án þinnar nádar er vort géd Ómjúkt og vanþacklátt þarmed.

5. Enn lát þinn kærleiks anda vel Upplífga bosid hyggjuþel, Svo ydkum verk og velgjørd þá, Vídfrægja þína dýrd er má; Lát oss med hógværd ljúfri hér Leida til þín þann villtur fer!

6. Mørg tækifæri lífs á leid Ljást ad bjarga þeim særir neyd, Hrasandi stydja, hrumum fá Hugguñ, ef legdum stundun á, Einnig med bænum vorum vér Víst gétum stodad auma hér.

7. Æ, láttu, Jesú! alla tíd Oss þessi stunda verkin fríd! Dygdum géf fylgi blessun bezt! Bænheyr oss nær áliggur mest! Eptir-

þreið hjálp ef hlotnast má, Heiðrast þitt nafn og dýrkast þá.

82. Sálmur.

Lagið: Ölbúngar Júða annars dags.

Guðs náðarmeðøl mønnum léð Mørg eru, kroptug líka með, Svo skuldin finnst oss sjálfum hjá, Ef sanna þá Kunnum vér eigi farsæld fá.

2. Allt hefir Guð það útrétt bezt, Er oss til bjargar þénti mest, Allar velgjørðir gjafarans, Og gæzkan hans, Til sáluhjálpar miðar manns.

3. Jesús leið oss til lausnar hér, Lausn þá forsmáðum tíðum vér; Hvað til betrunar helzt oss dró, Vel hann tilbjó, En vér forherðtumst einatt þó.

4. Himin oss veita vill hann sinn, Veginn þó einatt kjósum hinn, Er til gløtunar áfram ber, Um slíkt, því ver! Mun margur bríxla síðar sér.

5. Hvílík áklögun þeirra pín Þýngir, nær líta heimsku sín, Jesú blóð hrópar hefnd og

þrá, Það hryggir þá, Að þeckja lausn, en aungva sá.

6. Kostur er oss að ýdrast enn; Þ burt þó Guð oss rycki senn, Dóm þann réttvísann reyndum vér, Því ráð hans hér Lund vor forsmáði þrjózku þver.

7. O Guð! oss þyrmi ást þín blíð, Enn til betrunar géf oss tíð; Syndirnar hjørtum særa hrædd, Af sorgum mædd, Fyrir píst Jesú gjør þau græðd!

8. Æ! lát kvøl Jesú á oss víst Avartarlausa verða sízt; Allra helzt nær hér førum frá, Þitt fullting ljá, Að raust svo þinni gjørum gá.

9. Fyrir oss, Jesú blíður! bið, Beigðu vor hjørtu að dygða sið, Þín pína sé vor huggun hér, Þá hrygðin skér, Dýrmæt styrking nær deyum vér.

10. Mót kløgun synda, mæðu og neyð, Mót hræðslu grafar, sótt og deyð, Styrki oss bezt þinn kraptur klár, Og késsi sár, Svo sáum dýrð um eylíf ár.

83. Sálmur.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

Offkjaldan höfum hugleidt vér, Hvad mörg vor synd, en þúngt straff er, Sem þær kunna orsaka; En svo þánkalaust eyda tíd, Er hætta stór, því vökt um síd Samvizkan sárt mun klaga.

2. Symd sína sál þá alla sér, Og hvad Guds hegníng þúngbær er, Og þó slikt ennþá bídi, Mun vor rósemi minka skjótt, Nær myrk á-fellur daudans nótt, Og þjá ofþúngur kvídi.

3. Þá synda-fjöldinn þjakar lund, Þá skélfir hels og dómsins stund, Þá minkar lima máttur; Þá géfst ei hjarta huggun nein, Hefir ei rósemd nokkurt bein, En þreyngist andar-dráttur.

4. Hvar mun þá finnast hæli og vægd? Hjá Jesú Kristi píslá nægd, En annarstadar eigi; Hvad þó samvizku svæfdum hér, Svölun þá ei né gledi lér, Á þeim ángistar degi!

5. O! því flýum vér ecki þá Í Jesú skjól, og leitum hjá Honum hjálpar og ráda? Því er hans líf um æfiskeid Ecki vort form? svo loks í deyd Fáum ad njóta náda.

6. Ef þú ei hrærir hjörtun vor, Heilagi Guð! vor æfispor Í gáleysi framgaungum; Lát oss því hræðast hegníng þín, En hugga oss við Jesú pín, Hlíf vel við hefndum straungum!

7. Hans frelsun sé vor huggun trú, Hans vegna synd oss forlát þú, Lífs betrun lát oss sýna! O Jesú! líf og upprisan! Ásetníng gef oss stunda þann, Svo eignumst elsku þína.

84. Sálmur.

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Litla dvöl líf má kalla, Lítil er von vér skinjum þá Himinsins eylífð alla, Ár þau nein tala' ei greina má; Því skaltú Þannig breyta, Þitt með trú Hlaupið þreyta, Að eylífð sú Yndæl meigi heita.

2. En þó vér ecki sjáum Útvaldra sælu himnum á, Af ritníng fríða fáum Fullvissu samt um gleði þá; Himins þó Huld sé kæti, Himna ró Sá aðgæti, Hvar oss bjó Herrans elska sæti.

3. Sjáum, hvað vorra vegna Vorn Jesúm

hefir kostad þad: Kvøl, tár og titran megna, Ad tilreida oss þann samastad; Þaraf sést: Eylífd alda Yndid mest Lér margfalda, Þarverdkaup bezt Bard fyrir hana' ad gjalda.

4. Finnist laung rauna reisa, Rennum angum til himins þá; Má kallast rétt markleysa Manns leingsta tídin jördu á; O! hvad fljótt Árin þrjóta, En í nótt Máské skjóta Banasótt Brædur vorir hljóta.

5. Fjorshraustur enn veit enginn Hvørt audnast morgun-rodinn klár, Heill kvølds til hvílu genginn Hét opt ad morgni kaldur nár; Margur vor Fær ad finna Feigdar spor Lima sinna, Er deyja þor, Og daga-kvøld á-minna.

6. Hvørr kann svo hér tilsinna, Ad hugsi ei strax um eylífd hann? Vor er svo frek fásinna, Fast er hjartad vid heim þennan; Hjá oss er Hvør ein stundin, Er hratt þó fer, Léttvæg fundin, Sem væri hér Vid jörd eylífd bundin.

7. Þann sannleik oss innrættu, O Gud! ad vølt er lífsins stund, Styrk oss í heimsins hættu, Ad hlýdnast þér, en vora lund Vísa

gjør, Vel svo kynnum Vanda fjør, Heim ei sinnum, Sælukjør Svó um eylífd finnum.

85. Sálmur.

Lagid: A Gud alleina.

Sú hugsun hlýtur Hræda þann vondur er, Ad Gud allt lítur, Allt heyrir, skinjar, sér; Hann má hrygd bera, Var hatur, flærd, ill rád, Veit hann ljóst vera Vizku, er alls fær gád; Af því íllt mun uppskéra Sá illu hefir sád.

2. Vará þad bætist, Ad þessa Drottins vald Aldrei upprætist, Eylíft kann veita gjald; Enginn umflúid Eylíft hans straffid fær, Ei aptur snúid, Eptir þad daudinn slær; Óttalegt er tilbúid Afgrunn og kvøl frábær.

3. En ef Guds hrædir Alvizka vondan mann, Húń gledi gædir Gudrækinn sérhvørn þann, Er vild hans vinnur; Vert því glød, sála mín! Fyrst nád hans finnur Forsjálni rádvønd þín; Hylli heims met' þú minnur, Sem mislynd er og dvín.

4. Er þad sønn sæla, Sárt ef þig baktal skér; Sem Job mátt mæla: Mitt vitni á

himnum er; Nær hrygd ad hrýtur, Heims last og óblídan, Þú þreya hlýtur Þinn vin og hjálparmann; Ast Guds þér ei samt þrýtur, Hvør aldrei bregdast kann.

5. Nær heill frá-hallar, Hans forsjón nægir þér, Þá leint þú kallar, Þín andvørp bezt hann sér; Ef tekst á hendur Umsorg vesælla nú, Hann þér hjá stendur, Hvad gott veit adhefst þú; Nær daudinn svo er sendur, Sézt bregst hans nálægd trú.

6. Hér hugsun slíka, Herra! oss innræt bezt, Og óttast líka Æ nálægd þína mest; Hún frá synd haldi, Hún vari freistni vid; Hún huggun valdi, Hún veiti styrk og lid; Hún verdkaup hlýdni gjaldi Himneskann dýrdar frid.

86. Sálmur.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Nú er endtur enn einn dagur Af leid vorrar heimfarar, Og í vændum annar fagur, Ef oss til þess Gud sparar; Pílagrímar heitum hér, Hins tilreida lífs oss ber, En þótt hjartad óttast meigi, Ad nær gætum þessum vegi.

2. Hvørsu margir hafa fetað Hann og vilst af réttri braut, Føðurland ei fundið gétað, Fallið svo í neyð og þraut; Vort fyrst hold er vonzkuríkt, Vér meigum og óttast slíkt, Ógrar leiðar ørdugleiki, Ill dæmin og mannsins veiki.

3. Vor Jesú! sem vegfarandi Varst á jørð, oss stattu hjá! Villustiga varna grandi, Vér svo stefnum himininn á; Vilji hjørtun véla af leið, Villu fordi hønd þín greið; Ogni dauða dalur stráugur, Dýrðar stilli ljóminn ángur.

4 Vor mun taka vegferð enda, Vér nær eignumst føðurland; Þángað skal vor þánki venda, Þegar heimsins mæðir grand; Tekur hlutdeild sønn trú sér Í sælu, hvør oss búin er, Og á jørðu ímind sjáum Endurgjalds, er síðar fáum.

5. Elska Krists og náð Guðs neita Nóga styrking sálum lér, Til að stunda hans børn heita, Heims á reynslu skeiði vér; Vøndum skylduverk sem má, Værdlaun dýrðar lítum á, Því leingst óskum þar að búa, Þángað laungun øll skal snúa.

6. Gef oss nád þér, Gud! ad hlýda, Gef! ad kærleik stundum á, Veit oss dád med vareygd strída, Svo vilja lærum þíns ad gá; Lífs þá skeidid endad er, Inn svo leid í dýrd hjá þér, Hvar oss þú þad hnossid gefur, Hér sem truin vonad hefur.

87. Sálmur.

Lagid: Hvorr sem ljúfann Gud lætur ráda.

Ef velgjørnínga Guds adgættum, Gløggt svosem Davíd jafnan vér Eins og hann segja einnig mættum: O Gud! hvad skal eg gjalda þér? Ef vel adgætum vors-lífs kjør, Velgjørdir hans enn sjáum gjør.

2. Vor ódadgæzla og vanþøck strída Veldur: hans gæzku ei er gád; Eingin stund kann svo æsi lída, Ei megi þreysa' á Drottins nád; Hvørn andardrátt, sem drøgum vér, Drottni þacklæti fyrir ber.

3. Af því vér nú í audmýkt segjum: O Drottinn! hvad skal greida þér? Fyrir hvørn dag, sem hérna þreyum, Hjartans þacklæti vort því er Eingin borgun fyrir alla nád, Omaklegum sem þú feckst tjád.

4. Skal vort framferdi skuld þá gjalda? Sképnu framkvæmd er án þín veik; Skulum vér þá um aldir alda Ástar þér borga mikilleik? Jafnvel sjálf eylífd ofstutt er Allt skyldugt lof ad greida þér.

5. Hvør ein sképna á himni' og jørdu, Hvad skal eg gjalda? spyrja má; En, hvad opt manna hjørtun hørdu Herrans velgjørdum lítt ad gá, Vanþacka gæzku Guds og mátt, Gleyma vanmætti sínum þrátt.

6. Hvørsu naudsýnlegt er þá ecki, Á mót velgjørdum hans og nád, Overdugleik sinn ønd vor þecki, Audmjúk svo fái skyldu gád; Æ til þacklætis, ó Gud! hér Allt vort framferdi helgist þér.

88. Sálmur.

Lagid: Einn Herra eg bezt ætti.

Ef oss adspyrja hirdum: Hvørr ertu sképnum hjá? Og vel fyrir oss virdum Vor kjør; hvad finnum þá? Ad erum aska, reykur, Er vindblæ stendst ei hót, Þó vogar ormurinn veikur Vild Guds sig setja' á mót.

2. Hann er þó sá sem heldur Hnöttum veralda við, Kóngs ríkja kjørum veldur, Kann øllu setja mið; Æ! því vill upp hann leita Svo aumar skèpnur hèr? Má hans dýrð meiri heita Með því ef frelsumst vèr?

3. Eða, hvað mun hann missa? Þó mættum tapast brátt, Alveldis á hann vissa Otal þegna, sem hátt Verk hans og lof víð-frægja; Vit þú því, sála mín! Af ást hans umsjón lægja Ofan sig vill til þín.

4. Dýrð sè þèr, góði Drottinn! Dásöm þín verk og ráð Sýna þess sannleiks vottinn, Sè þín stjórn speki og náð; Eptir synd oss ei gèldur, Ei brigðar loford sín, Minnist miskunar heldur Mannelskan blessuð þín.

5. Alyktan elsku þinnar Undrandi minnumst á, Að til útvaldra hinna Oss kallar, veik hálmstrá; Hrædilegt má þá heita, Hardt ef forøktum nú Himinsins dýrð háleita, Hvørja oss býður þú.

6. Svo leingur sízt skal breyta, Sálar gagnsemd forsmá, Vidleitni skulum veita, Vorri ákvardan ná; Þú fødur-fadminn breidir,

Flýtum oss þennan í! Vænst hnoss þú vel tilreidir, Vér stundum eptir því.

7. Hértil skal hvørn dag képpa, Hjálpi oss nád þín gód Pá sælu helzt ad hreppa, Hvørja þitt keypti blód! O Jesú! allt heims mæti Ønd lítid stoda má, Eylífs lífs eptirlæti, Oss lát því þrá og fá!

89. Sálmur.

A Jólunum.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Verk Guds kunngjøra vísdóm hans, Vald, dýrd og máttinn ríka: Mikid Guds verk er mindan manns, Mikid heims bygging líka, Mikid ad ráda himins her, Af himni braud og vatnid hér Af hardri hellu leida; Øll verkin Drottins vitna þad, Ad vill hann sæld og alfagnad Um allt sitt veldi útbreida.

2. Fremst er þó holdgan Frelsarans, Guds furduverkid hærsta: Hér má vel skoda vísdóm hans, Vald, nád, og almátt stærsta, Sannleiks trúfesti, framkvæmd, rád, Frábæra elsku, þar á lád Son hans er sendur nidur; Upp-

spretta lífsins opnast góð, Af henni flýtur heimsins þjóð Hjálpræði, heill og friður.

3. Tilbið með undrun hátign hans, Hans makt þú skyldir hræðast, Sem til velferðar syndugs manns Soninn lét holdi klæðast; O! hvað skyldt er þú elskir hann, Allrar veraldar Frelsarann, Honum þjónir og hlýðir; Hans lærdóm grundir heims um leið, Hans vilja stundir, sorg og neyð, Eins og hann, ljúfur líðir.

4. Af øllu hjarta þakka þú Þessa Guðs stóru mildi! Frelsarans komu fagna nú, Sem fæðast maður vildi; Velkominn, Jesú! vert oss hér! Vor sál skal taka' á móti þér Með helgri hjartans kæti. O Guð! þín verkin eru stór, Af engla' og manna saungva kór Þér ber eylíft þakklæti.

90. Sálmur.

A síðasta dag ársins.

Lagið: Gæzku Guðs vér prísum.

Ef skyldt er að vér gættum Allan vorn lífsins hag, Ei sízt það gjøra ættum Ársins

seinasta dag; Stöldrum því við um stund! Veg förnum vel aðgáum, Víst er að þaraf fáum Gagnsemd, er gleður lund.

2. Hvað fáum helzt að líta Hér á út-kljáðri tíð? Guðs ást og gæzku nýta, Guðs velgjörð fyrr og síð, Guðs forsjón gaf oss frið: Hún leiddi, hlífði, fæddi, Húsaskjól veitti, klæddi, Svalaði, sendi lið.

3. Umgeingnis unun veitti Ástvinum kær-um með, Hrygðum í blessun breytti; Böl-þjáðra nærði géð, Guðsorði góðu af; Hulin afskipti hafði Hags vors, sem þörfin krafði, Urræði góð svo gaf.

4. Hvorr er? sem enn fær eigi Eins og María sagt: Minn Guð á mínum vegi Mikið hefur tillagt, Hans nafni heiður ber; Af hans náð önd mín kætist, Af hans ráðum mér bæt-ist Hvað eitt, sem heill mín er.

5. Hvað segir hvörs samvizka, Höfum vér forþént slíkt? Er ei hægt á að gizka, Edli manns vonzku-ríkt Braut opt Guðs boðum mót; Undir dóm oss ei krefðu, O Guð! en fyrir-géfðu Brot vor og lýti ljót.

6. Í Jesú nafni oss náða! Náð þína á

enda, þú! Ei lát med äri útkljáda, En gæzku send oss nú Nýa med Nýársdag! Nýtt líf oss lát fram leida, Lof nýtt þitt vel útbreida! Ný krýni heill vorn hag!

91. Sálmur.

Á Nýársdag.

Lagid: Lofid Gud!

Til þín er, Trúr Drottinn himnum á! Varpad mér Módurlífinu frá; Svo med David segja kann Sérhvørr vor gladur, Guds forsjón því geymdi hann: Gud sé lofadur! Hann oss ad Ár lidid gætti, Gaf sérhvad, Hag vorn sem bætti, En allt þad Illa upprætti, Umsjón hans og aldrei brást, :,: Frá því sáum fyrst heims ljós, Fram allt til þessa. :,:

2. Eylífd frá Alyktad hafdi hann, Um oss sjá, Eins og hvør sanna kann: Daga, fæding, stétt og stand, Stjórn hans útmældi, Hlífdi slísum, hefti grand, Og heims flærd, er tældi; Vøggu í Vel ad oss gádi, Upp frá því Og vernda nádi, Fersk og ný Forsjón

hans tjádi Nýa nád hvørn nýan dag; :,: Afstýrt hefir sveingd og sótt, Er suma mjøg þjádi. :,:

3. Forsjón hans Fullkreysta meigum, því Lífs-kjør manns Leika hans høndum í; Hvørt hann sendir gledi' eda grát, Gott er því taka; Hann á sínum hefir gát, Hvad má þá saka? Hlýdnir þá Hønum vel trúum, Syndum frá Samhuga snúum, Hans umsjá Ohultir búum Undir þetta ár sem hin; :,: Ef vér lifum, er hann vor, Eins þó vér deyum.

4. Líf og ønd Leggjum vér gladir því Þína hønd, Þú, Gud vor Fadir! í; Lát, í Jesu nafni! nú Nád þína kæra Geyma hag, eign, hús og bú, Háskann burtfæra; Medan sá Meigum enn hjara, Vert oss hjá, Veit styrk, Bevara, En nær frá Eigum hér fara, Leid oss inn í ljós til þín! :,: Þar um árin eylíf sæl Oss géf þig prísa! :,:

92. Sálmur.

A sídasta vetrardag.

Lagid: O Gud! heilagur! heilagur!

Sæll er sá hlífd Guds hvílir í, Høfum vér

bezt ad segja' af því Penna vetur afkreidann; Vér kvidum fyrir hans voda tíd, Vardveitti oss þó hönd Guds blíd, Og med líknsemi leid hann; Sinn frid, Sitt lid Gaf, neyd bætti, Grand upprætti, Og grát þá mæddi, Menn, dýr og fugla vel fæddi og klæddi.

2. Forsjón hans, ei forsjálni vor, Fóta vorra hvört leiddi spor, Umhyggju ól fyrir þörfum, Med vína sambúd gladdi, greid Gaf úrrædi í þraung og neyd, Styrkti í skyldu-störfum; Hvörr bad, Hann þad Ei svo veitti, Eda breytti Eymd í gledi, Lítilát bæn nær þess leita rédi?

3. En, er Guds födur umsjón blíd Af oss verdskuldud þessa tíd, Og hvad oss gott réd henda? Æ! fyrir hvad mörg afbrot ljót Ættum vér nú ad gjöra bót Vid þessa vetrar enda! Nád hans Neyd manns Gód því bætir, Glæpi' upprætir, Gott ef ydjum, Og fyrir Jesum Gud forláts bidjum.

4. Á þessum vetrar enda hér Oss til þín, Gud! því snúum vér, Lof þér fyrir lífsstund greidum, Og um syndanna uppgjöf þig Í Jesú nafni hvörr um sig, Af hjarta hryggvir

beidum; Veit náð, Dygð, dáð, Loſtu hata, Lifnað bata, Leið oſs, Fadir! Svo endum vetur í Gudi gladir.

93. Sálmur.

A fyrsta sumardag.

Lagið: Lof sé þér, Drottinn dýri!

Náttúrlegt víst má vera Við sumars byrjun hugsum vér: Hvad mun að höndum bera? Hvørnig ſkal líða í sumar mér? Mun eg heill út það enda? Edur deya hér frá? Hvør kjør munu mig henda? Hvada luckú eg fá? Spurníngum víst svo vøndum Veit enginn géfa ans, Utan Gud, í hvørs høndum Eru lífdagar manns.

2. Han ſkiptir vorum høgum, Hann ſkamtar það oſs mœta kann; Hann sumarsól og døgum Setur gáng, kjør, og hvørn einn mann Leidir; þá luckú géfur, Sem lífi hollust er, Vœgir og vorkun hefur, Nœr veikir hrøsum vér; Æ! gott er á hann trúa, Einsetjum oſs því ríkt Til hans af hjarta snúa, Og hugsum með oſs slíkt.

3. Eg skal af hjarta hreinu, Hér með ráðvendni ljóst og leint, Varast í verki neinu Born Guð styggja, en finnið hreint Geyma og vel mín gæta, Gæfu-hag stunda minn, Brest þeirra aumu bæta, Búksorg varast hvørt sinn; Umflýja allt sem heitir Óleyfilegt, en hitt Ydka, sem ánægð veitir, Og eftir gagnið mitt.

4. Þegar vér þettað gjørum, Þá gleður og sú vonin fríð, Að hér, ámeðan hjørum, Høfum farsæla æfitíð. En þér, eylífi Faðir! Efni vor, hag og ráð, Felum vér fullhugaðir, Faðma oss þinni náð; Géf sumar gott til enda, Géf frið og ánægð hér, Lát haf, jørð, himin senda Heill oss, svo blessumst vér!

Registur
yfir Sálmanna eptir Stafrofs-röd.

Blads.

Innihald Sálmanna.

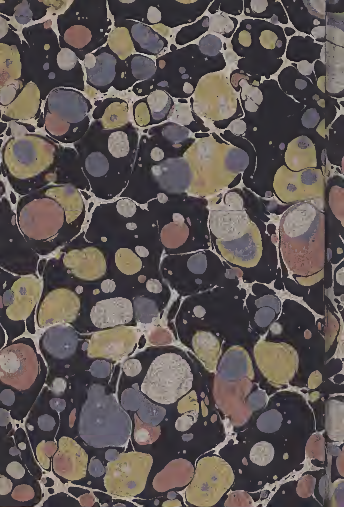
Til Lesarans.

Sálmar þessir, er hér byrtast almenníngi í fyrsta sinni prentadir, útaf Stúrms hugvekna fyrsta parti, hvorjar í lángann tíma hafa vérid alþjódleg og gédþeck húsléstrarbók á Islandi, eru orktir árid 1802 af Prestinum til Breidabólstadar og Narfeyrar safnada á Skógarströnd Síra Jóni Hjaltalín, og hefir sonur hans Studios. chir. Jón Hjaltalín árid 1834 yfirlátid mér Gunnlaugi Oddssyni forlagsrétt þeirra, hvörn fadir hans ádur hafdi honum tilstadid. Hafa Sálmar þessir opt verid afskrifadir og vída hvar súngnir vid kvoldlestur í heimahúsum, og verid í miklum metum og afhaldi hjá ollum þeim, er hafa þeckt og brúkad þá, hvad sérhvor adgætinn lesari mun

viðurkénna að þeir verðskuldi bæði vegna síns kristilega og guðrækilega innihalds og sinnar hæfilegu leingdar til húsandagtar. Vér vonum því að útgáfa þessara Sálma muni geðjast öllum skynsömum og guðræknum mönnum, og verða meðal til að efla kristilegt hugarfar og lífga og örfa guðrækilegar tilfinníngar hjá lesendum þeirra; hvartil gefur Guð virðist að leggja sína náð og blessun.

Kaupmannahöfn þann 20 Marts 1835.

G. Oddsson. Þorg. Gudmundsson.
P. Helgason.

Lbs - Hbs / Benediktssafn
100774295-6

